IX. évfolyam, 18. szám
1953 április 30

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Ne maradjon egy vastalpalatnyi föld se megműveletlen

Kondorosi gépállomás: Jól gyürkőzzetek neki elvtársak, mert valamennyi gépállomással tartom a választási versenyt!

DARVAS SZILÁRD:

BILLPENGŐ, ROMHÁZ, EGYEBEK

Írói mivoltomhoz viszonyítva nem túlságosan pompázatos könyvtáram egyik ékessége az a hat-hét kötet, amely a Ludas Matyi egybekötött évfolyamait tartalmazza. Az említett szatirikus folyóiratot, gondolom, nem kell külön bemutatnom az olvasónak, elég, ha egy pillantást vet a kezében levő lapra. Sajnos, közismert szerénysége ellenére sem tud elpirulni, hogy szóba került, ami elég baj, mert megspórolhatnánk a többszínnyomást.

Nem csak én lapozgatok szívesen ezekben a régi könyvekben, hanem gyermekeim is, méghozzá azzal a szenvedélyességgel, mely az ifjúkor sajátja, ezt a rongyokban lógó lapok tanusítják. Könyveknél a népszerűség útját gyakran szamárfülek, megtépett oldalak és a gyengédség más jelei tanusítják. Ezidőszerint másodszülött gyermekem, Ferenc, aki az iskolában az idén ismerkedik az olvasás misztikus tudományával, tépelődik előszeretettel az említett könyveken. Hangosan sillabizálja a sorokat, azonban nem éri be a puszta szajkózással, igyekszik a dolgok mélyére hatolni s egy-egy humoros olvasmánynál behatóan érdeklődik, hogy mi abban a vicc, amit sajnos gyakran én sem tudok neki megmagyarázni. Minden irodalmi táplálékok között a humor a legromlandóbb anyag, elég, ha egy kis nedvesség éri s máris penészedni kezd.

De nemcsak a viccekkel, a fogalmakkal is baj van ezeknél a pár év előtti olvasmányoknál. Azt mondja például Ferike, midőn egy úgynevezett tréfás írás harsány elszavalása után a szokottnál is komorabban mered maga elé:

— Apa, mi az a billpengő?

S bizony egy pillanatra én is meghökkenek és ráncba kell szednem az agyamat, hogy gondolatban átugorjam az évszázados határköveket jelentő pár esztendőt, mely a szóbanforgó pénzcsodától elválaszt bennünket. Ezerkilencszáznegyvenhat... persze, ez volt a kor, melyben talicskaszámra kaptuk a pénzt, de csak a talicska ért valamit. Szinte úgy tetszett, sohasem tudjuk megfékezni az árat, ezt a fenevadat, mely megbolondult, ha bért szagolt és pillanatok alatt szétmarcangolta fizetésünket.

Honnét tudná hát, hogy mi a billpengő, Ferike, aki csaknem egyidős a demokráciával, születvén 1946-ban s komoly probléma elé állítván bennünket feltáplálását illetően. A ma már korszerű és sohasem hitt magaslatokra emelkedett csecsemőgondozás maga is csecsemőkorát élte. Ki tudná pontosabban megmondani, mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, azért nem volt-e teje egy anyának, mert ideges volt, vagy azért volt ideges, mert nem volt teje... tény, hogy én egy bögrével reggeltől estig szaladgáltam némi pótlás után, köszönőviszonyba kerülve a fél város anyáival, miáltal újszülött gyermekem legalább negyvenhat tejtestvérrel rendelkezett. Nagy emberek életrajzában olvastam, hogy egyikmásikuk már az anyatejjel szívta magába a különböző erényeket. Amennyiben Ferike egyszer nagy ember lesz — amire egyelőre nincs kilátás — életrajzírói könnyen zavarba jöhetnek annak kutatásakor, hogy melyik anyatejjel mit szívott magába.

Mindezt aligha mondanám el, ha csak tipikus lenne, de nem általános, és ha nem lennének az országban tízezrével gyerekek, akiknek boldog tudatlansága kiterjed a billpengőre, a szójakonzervre, szétdúlt sínekre és felrobbantott hidakra. Mindarra a régi világ örökségeként visszamaradt szemétre, amit pár év alatt takarított el a nép.

Azt kérdi Ferike, tovább lapozva:

— Apa, mi az a romház?

Persze, Ferike ezt sem tudja...

S én arra a Pártra, arra a kormányra gondolok, amely úgy irányítja sorsunk hajóját, hogy Ferike és a többi Ferikék, lehetőleg sohase ismerkedjenek meg ezzel a fogalommal...

APA ÉS A FIA

Régi babona, hogy Szent György napjáig nem tanácsos elvetni a kukoricát.

Szent György: Mondja öreg Szabó Gáspár, miféle szent az az agronómus? Mert a maga fia már csak arra hallgat, és nem várt meg engem a kukoricavetéssel...

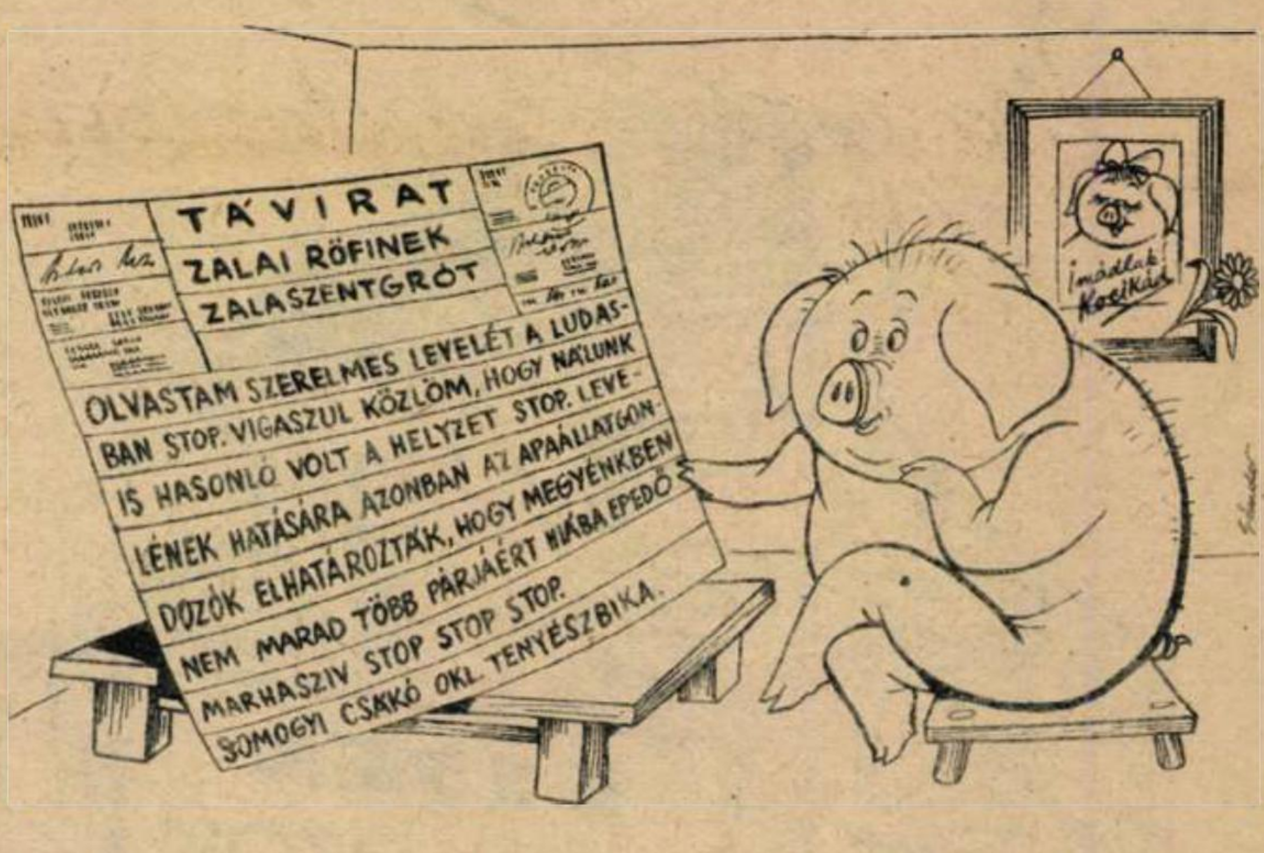
Budapest

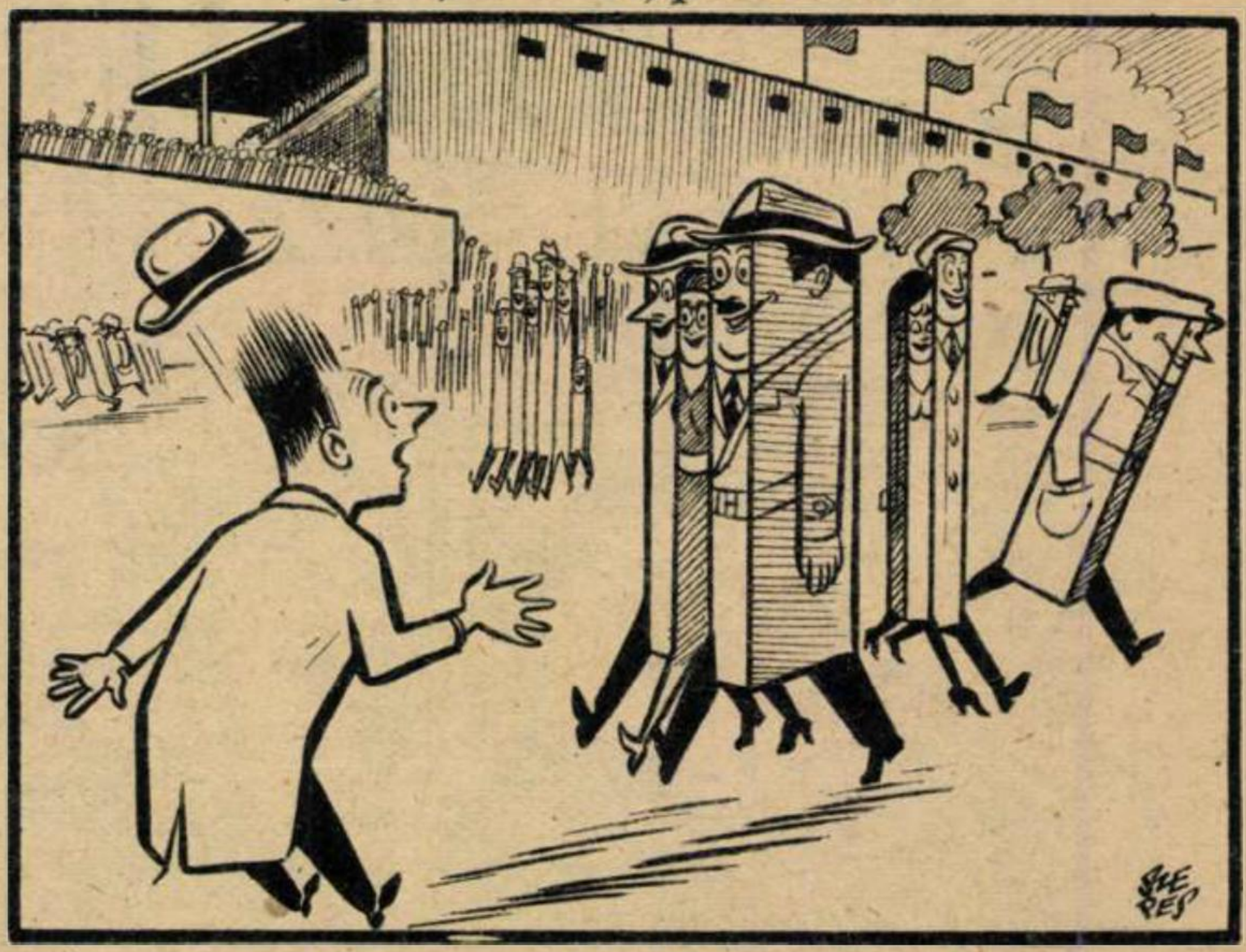
„Apu, vigyél moziba!" — gügyögte Margitka. „Olyan szorgalmas kislány vagy, aki megérdemli, hogy az apjával moziba menjen?" — vetette közbe nevelő célzattal a feleségem. „Az apu olyan szorgalmas ember, aki megérdemli, hogy a kislányával moziba menjen" — felelte diplomatikusan Margitka. Erre már nem szólhatott a feleségem semmit, mert én vagyok a családfő és ő is imádja a mozit. Öt perc múlva lent voltunk az Üllői-úton, tíz perc múlva bent voltunk a Tátra-moziban, ahol a Császár pékjét játszották és egy perc múlva kint voltunk a Tátra-moziból, mert a Császár pékjéhez nem volt jegy. „Van még más mozi is Pesten" — nézett végig Margit dölyfösen a Tátrán. „Nem is egy" — mondta a feleségem reménykedve. „Itt van mindjárt a Corvin" — konkretizáltam. A Corvin valóban ott volt, pontosan azon a helyen, ahol legutóbb láttuk, pontosan azt is játszották benne, amit legutóbb láttunk. Olyan sikere volt a Kronstadti tengerészeknek, hogy prolongálták. De rézsút szemben ott van a Bányász. Két perc múlva rézsút szemben voltunk, de rézsut szemben sem volt jegy. Margit szemrehányóan nézett rám. Lesütöttem a szememet. „Apu erről igazán nem tehet" — mondta a feleségem, de nem sok meggyőződéssel. Bekanyarodtunk az Üllői-útra, egy meghasonlott család. Aki látott bennünket, nem gondolhatott egyebet, mint hogy a jövő héten válunk, a gyereket pedig tegnap csapták ki az iskolából. Így értünk a Vörösmarty-mozihoz. Már nem is csodáltam, hogy nem kaptunk jegyet, megszokja az ember. Kikanyarodtunk a Múzeum-körútra, bekanyarodtunk a Kossuth Lajos-utcába. A Puskinban a „Budapest" megy, új színes magyar film fővárosunkról, rendezte Kolonits Ilona, fényképezte Hildebrandt István, zeneszerző Polgár Tibor. Ne csudálják, hogy ilyen jól tudom, itt már nem mondta a pénztárosnő azt, hogy nincs jegy, itt már be se jutottunk az előcsarnokba, olyan tömeg volt és kénytelen voltam a mozi előtt öt percig tanulmányozni a plakátot, hogy elkerüljem feleségem és kislányom szemrehányó pillantását. Margitnak azonban lebiggyedt a szája, a feleségemről nem is beszélve. Magamba roskadtam, de csak egy pillanatra. Mentőötletem támadt. „Nézzétek" — mondtam — „ebből a moziból is kiszorultunk, de amit ebben a moziban játszanak, azt a többi filmmel ellentétben, meg tudom nektek természetben mutatni. Gyertek, megmutatom nektek Budapestet, felviszlek benneteket fogason a Szabadsághegyre, gyönyörű lesz... Jó?" „Nem jó" — legyintett haragosan Margitka. — Nincs hozzá zene..."

Gergely Miklós

Zalai Röfike sürgönyt kapott Somogyból

Jól jön a Népstadion!

— Mit csodálkozik, sporttárs? Nagyon össze kellett szorulnunk a magyar-osztrák meccsen...

Szinetár György:

Két látogatás

Vasárnap egész nap otthon tartózkodtam, két látogatásban volt részem. Nagyon tanulságos volt mind a kettő.

Első látogatás (DÉLELŐTT)

Szín: rendkívül kellemes lakásom. Az ablakon széles sugárban zúdul be a napfény. Hirtelen éles, szigorú csengetés hallik. Idegesen nyitok ajtót. Erélyes tekintetű férfi lép be egy szelidebb tekintetű nő kíséretében.

Én (kissé elfogódottan): Tessék.

A férfi (máris erélyes hangon): Maga a főbérlő?

Én (féllábon a nyugtalanságtól): Bátorkodom...

A férfi (óvatosan, de határozottan körülnéz, aztán hozzám hajolva, halkan, de keményen közli): A Párttól vagyunk! Menjünk beljebb! *(Határozott mozdulattal sodor be a szobába, aggódó feleségemhez és kislányomhoz. Leül az íróasztalomhoz és hideg fölénnyel kérdezi):* Ön... kérem... elvtárs, vagy csak kartárs?

Én (kissé elfogódottan): Tessék.

A férfi (egy kézlegyintéssel elhallgattat): Jó... jó... Nem baj!

A nő: És mi a foglalkozása?

Én: Író vagyok! *(Arra gondolok, hogy most mindjárt azt is elmondom, mit írtam eddig és ez a vallomás feloldja gyanakvásukat. Fel is oldotta, mert a férfi otthonos kedélyességgel olyat csapott az asztalra, hogy a pohár táncolni kezdett rajta.)*

A férfi: Író?! Na öregem, maguknak jól beolvastak azon a drámai vitán... Hát mondja, miért nem dolgoznak maguk becsületesen?

Én: De, kérem... én... a magam részéről...

A férfi (egyre harsányabban): Lári-fári... kevesebbet beszélni, többet cselekedni... Vagy nekem akarja maga bemesélni, hogy azért nem írnak, mert mit tudom én... Fenét... Ismerem én magukat... Maguk csak bohémkednek... Lusták, restek maguk, pedig dolgozó népünk megbecsüli a művészeket. Gondoljon a Kossuth-díjakra... Meg nézze csak, magának is milyen jó kis lakása van...

Én (szerényen): Attól félek elvtárs, maga félreérti a helyzetet... A drámai vitán ugyanis...

A férfi: Jó, jó... Nem vitatkozom. De gondolják meg: itt csak annak van helye, aki dolgozik... Hát azt mondom, lépjen ki maga is az elefántcsonttoronyból és becsülje meg magát...

Én (most már dühösen): Kérem, én eddig is minden évben...

A férfi (békülékenyen): Pernye rá kartárs... Most itt az alkalom, amikor bebizonyíthatja, hogy nem került az ellenség uszályába. Szavazzon a Népfrontra!

Én (felháborodva): Idehallgasson tisztelt k a r t á r s!

A férfi (feláll, baráti közvetlenséggel nyomja tenyerét a számra és széles, békítő mosollyal): Mondom, nem vitatkozni jöttem! Én népnevelő vagyok! Még két helyre kell mennem! Jöjjön elvtársnő! *(Elmennek.)*

Második látogatás (DÉLUTÁN)

Szín: rendkívül rideg lakásom. A villany ugyanis elromlott s a sötétség komor árnyai töltik be a szobát. Kislányom, aki haladó lélek, gyűlöli a sötétséget: erőteljesen bömböl. Nem kétséges: a villanyt meg kell csinálnom valahogyan. Egy kétágú létrán ott ágálok a mennyezet alatt és vak módra tapogatódzva, próbálom a szigetelőszalagot rátekerni a drótra. A pimasz drót védekezik és időnként olyan áramütéseket kapok, hogy majd leesem a létráról. Félórája tart már az ember és áram élethalálküzdelme, de a drót még mindig szilárdan tartja magát és pofoz, bunkóz, csíp, szúr, ahol ér. Közben a létra is meginog alattam, én jobb híján sziszegek, káromkodom, kislányom üvölt, feleségem hol a létrához ugrik, hogy le ne zuhanjak, hol a gyerekhez, hogy meg ne egye a sötétben betört könyvszekrény ablakának szilánkjait. Teljes a zűrzavar. Ebben a pillanatban még erősebb áramütés vág végig rajtum. Valaki megnyomja az előszobaajtó csengőjét.

— *Nem vagyunk itthon* — sziszegem a feleségemnek. Hazugságomért hamar megbűnhődöm. Újabb csengetés, újabb áramütés. Nem bírom tovább. Letámolygok a létráról, kibotorkálok az előszobába. Kinyitom az ajtót. A homályos folyosón két férfi áll. Sapkájukhoz emelt kézzel tisztelegnek. Katonák. A Néphadsereg két tisztje.

— *Szabadság!* — mondja az egyik. Bizalom és derű cseng a hangjában. — *Az író elvtársat jöttünk meglátogatni, ha nem zavarnánk...*

— *Nem, nem zavarnak,* — feleltem és arra gondoltam, hogy bizonyára írójelöltekkel van dolgom, akik valamit fel akarnak nekem olvasni. Betessékeltem őket a szobába, ahol kislányom, a hűséges rokonlélek még jobban üvöltött, mint eddig.

— *Bocsássanak meg, hogy nem gyujtok villanyt* — mondom dohogva — *de éppen a villannyal kínlódtam, amikor maguk jöttek... Agyonver, de nem hagyja magát...*

Elégedett nevetés hangzik a sötétben.

— *No, ha csak ez a baj elvtárs, azon könnyen segíthetünk* — mondja az egyik látogató. — *Én elektrotechnikus voltam civilben.*

Már intézkedik is, gyorsan, okosan, szakértelemmel:

— *Jöjjön főhadnagy elvtárs, fogja a létrát, maga elvtársam, kapja fel a gyereket, hogy ne sírjon szegényke...* — És csak azt érzem a sötétben, hogy valaki kiveszi kezemből a szigetelőt meg a fogót, aztán hallom, hogy reccsen a létra s talán két perc sem telt belé, kellemes, meleg fény önti el a szobát. Hunyorgok s mire megszokom a világosságot, az egyik elvtárs már ki is vitte a létrát, a másik pedig felkapta kislányomat s az imént még bömbölő gyerek a katona mellén csillogó érmet meglátva, már mosolyog, mint a szivárvány.

Ülünk, cigarettázunk, beszélgetünk. Milyen kellemes most ez a szoba és milyen jó itt ülni ezzel a két idegen emberrel. De hiszen nem is idegenek. Lám, a kislányom olyan vidáman lovagol a főhadnagy térdén, mintha régi jópajtások volnának. Kis kezével beletúr a férfi hajába, megcibálja és először azt mondja: dádá, aztán mindjárt azt, hogy édes...

A másik elvtárssal irodalomról beszélgetünk és persze politikáról is. Nem vitatkozunk. Beszélgetünk. Elvtársak vagyunk és tökéletesen megértjük egymást. Nemcsak a nyelvünk egyforma. A gondolataink, az elveink is azonosak.

Mikor elbúcsúzunk, lelkükre kötöm: a jövő vasárnap is jöjjenek el.

— *Csak mához két hétre jöhetünk* — mondja Lakatos elvtárs, — *mert jövő vasárnap a szomszéd családokat akarjuk meglátogatni.*

Lényegileg csak ekkor tudtam meg, hogy két új barátom is népnevelő.

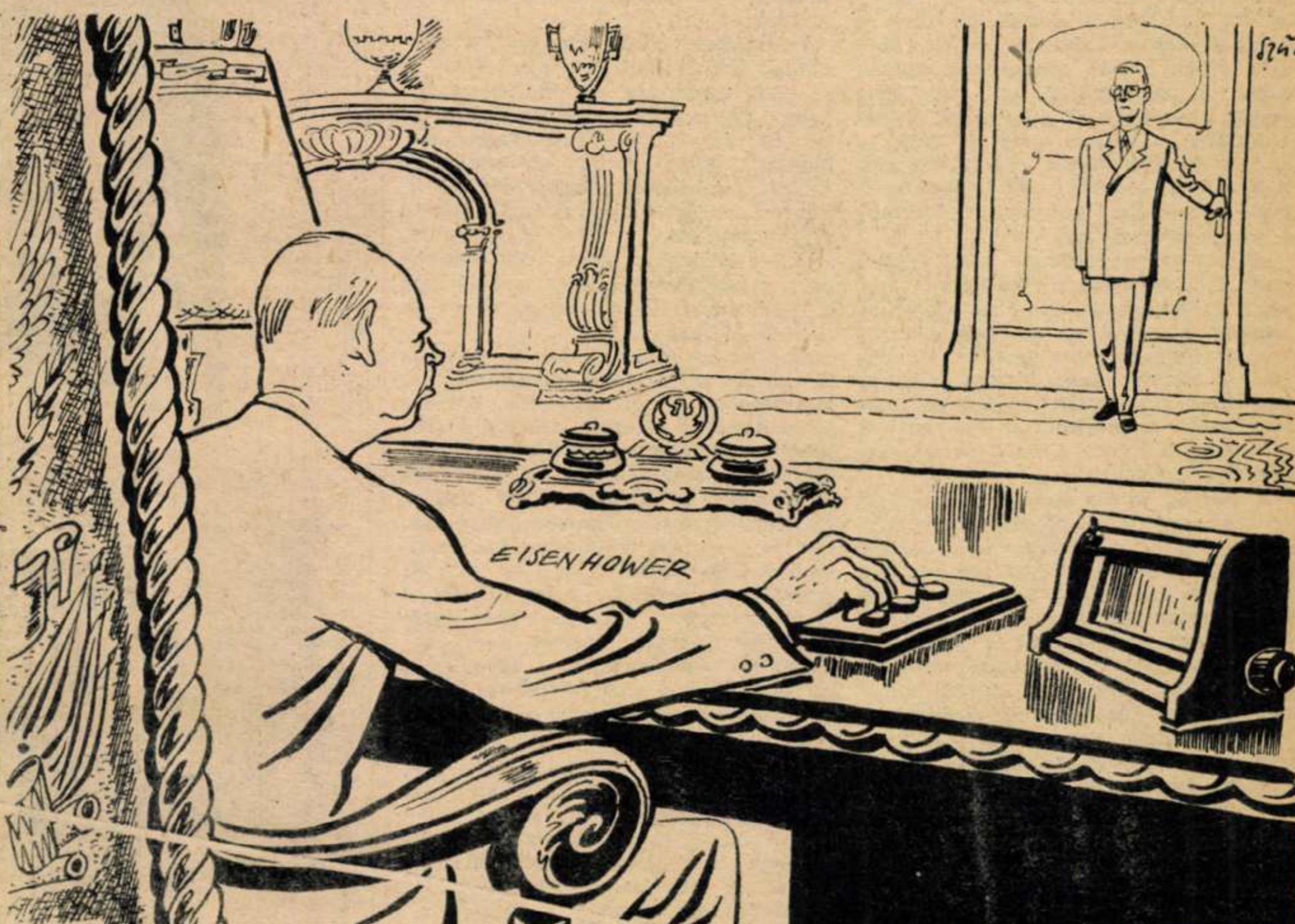
Egy „inas" napja 1930-ban

AMERIKAI MENYASSZONY...

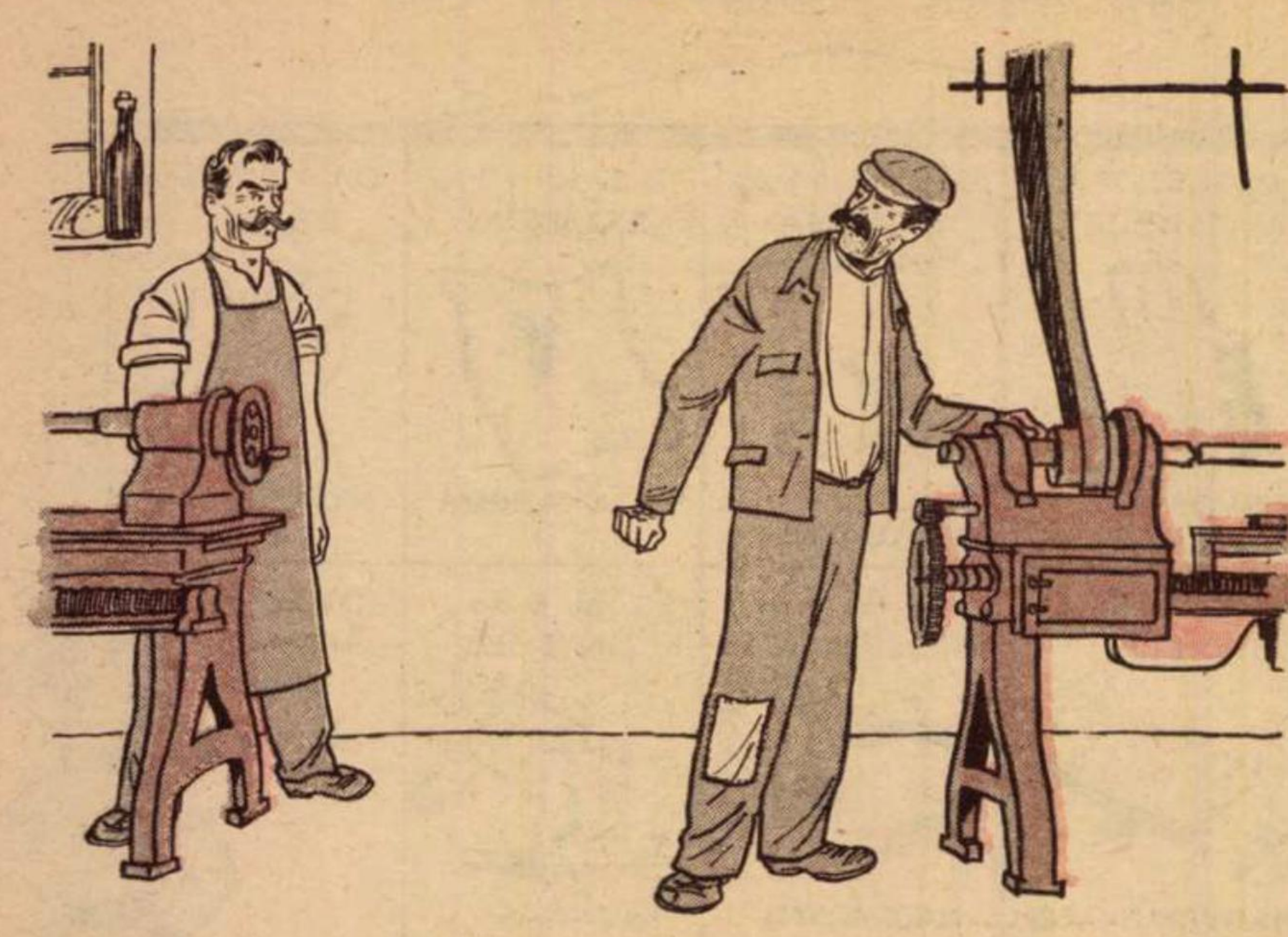

Egy látogató, akire nem számítottak

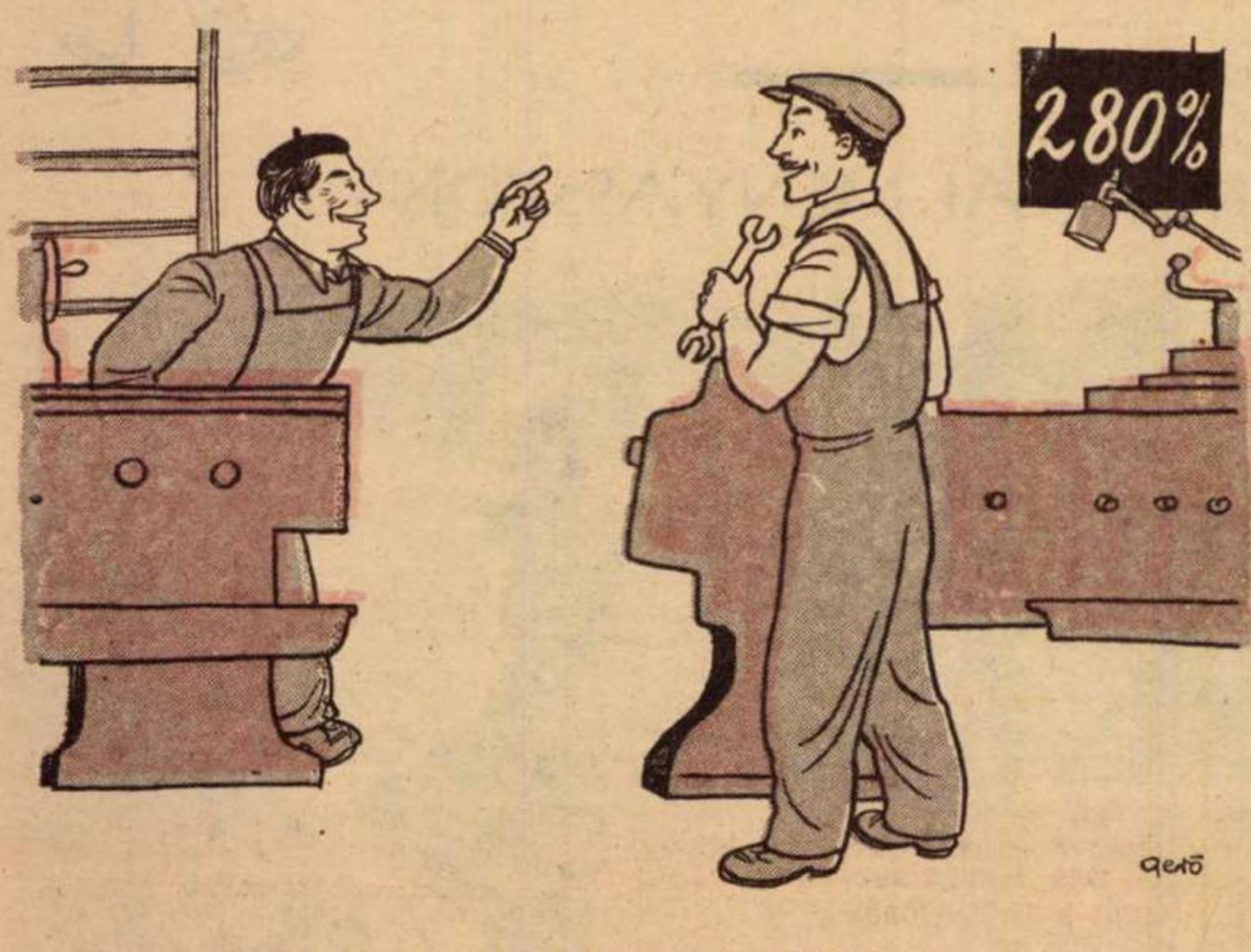
— Vár még valaki?
— Igen. Egy egyszerű ember.
— És mit akar?
— Békét!

1933-ban

— Menjen fel az irodába a könyvéért, szaktárs! Három hétre kizecölték...

1953-ban

— Menj fel az irodába elvtárs, a kitüntetésedért...

Nem egészen kitalált történet a „jószívű" művezetőről

A Kelenföldi Textilkombinát egy-két művezetője figyelmébe ajánljuk, de máshol is okulhatnak belőle.

I.

Módos bácsi kényelmes karosszékében ülve fogyasztotta vasárnapi reggelijét, s olvasta a Szabad Népet. Művezetőkről volt szó, így hát elolvasta Deák felhívását. „Harc a munkafegyelem megszilárdításáért... Felhívom az ország művezetőit, hogy csatlakozzanak..." Maga elé tette az újságot, falatozott. Gondolatai még egyszer-kétszer visszatértek a felhívásra. „Jól van, csak szórakozzatok" — szögezte le végleges álláspontját.

Módos bácsi nem is sejtette ezen a szép havas ötvenegy decemberi vasárnapon, hogy mennyi bosszúsága lesz még emiatt.

Néhány nap múlva értekezletet tartottak a művezetők, elhatározták, hogy csatlakoznak a Deák-mozgalomhoz. Mind felszólalt, Módos bácsi is kényszeredetten szólásra emelkedett. „Helyes kezdeményezés, én is melléállok" — mondta. Hiába, az ilyen régi embernek mutatni kell az aktivitást. Magában mást gondolt. „Miért én vállaljam a rossz fiú szerepét?..." — és mindenki látta az öregen, hogy nagy bajban van. A későnjövőket dorgálgatta. „Ejnye, Kovácsné lelkem, ilyet nem szabad..." „Iluskám, fiam, máskor kelj fel hamarébb, mert büntetést kapsz..." Büntetni azonban nem volt hajlandó.

Lemaradt a szövő XIII. részlege. Hiányzások, késések, hanyag munka. Veszélyben a műszak 1953. évi első negyedévi terve. A főművezető elcsípte Módost. „Mi van Módos elvtárs, sose akar rendet csinálni? Már a fiatalokat is elrontják a lógósok!" Módos bácsi, mint aki citromba harapott. „De édes Józsi fiam, itt csupa véletlen hiányzás történt, becsületesek, mint az angyalok" — mondta. — „Ha egyet találsz, aki tudatosan károsít meg bennünket, meglátod milyen példát sta... sta... statuálok" — mondotta harciasan, de kicsit akadozva, mert jó néhány év leszaladt azóta, hogy Goldberger Antal rikácsolhatott az üzemben, az ő szavajárása volt „statuálok". Magában fohászkodott. „Istenem, ne legyen több hiányzó".

Az isten nem segített Módos bácsinak sem.

Kokas Dezsőné, egy pestkörnyéki volt kupec felesége nyolc napig hiányzott, s mikor bejött, nem is keresett kibúvót. „Dolgom volt és pássz" — nyelvelt a siránkozó Módos bácsinak.

Atyaúristen! Itt fegyelmit kell indítani.

II

Reggel a bejáratnál az udvar teli volt széméttel, ahol tegnap virágágyak voltak — ott ládatörmelékek. „Milyen koszos ez az udvar" — tűnt fel Módos bácsinak, de különösebben nem figyelt fel rá, mert lefoglalta gyomrában a szúró érzés — a fegyelmitől való rettegés. „Ez a Deák, ez a Deák" — mondogatta mind ingerültebben. A XIII-ban már dolgoztak a gépek, a mesteriroda mellett ott állt elmaradhatatlan szivarral a szájában Goldberger Antal. A gyártulajdonos túlordította a gépek zakatolását. „Módos, maga disznó! Mi van itt? Ez a nő — mutatott az egyik gépnél remegve dolgozó fiatal asszonyra — fél percet késett. Példát kell statuálni. Biztos állapotos. Azonnal kirúgni a gyárból! Értette, maga szerencsétlen. Ha mégegyszer valaki késik, magát is kirúgom. Érti??!!

„Értem" — hebegett Módos. „Bocsánatot kérek alázattal, méltóságos uram. Rendbehozok mindent, csak először átöltözöm az öltözőben" — hajladozott Módos és hátralva indult az öltözőbejárat felé. Majdnem a fejét verte a falba. Meghökkenve megállt. Az öltöző bejárata tegnap óta eltűnt, piszkos szürke fal emelkedett, mint azelőtt, 1945-ig. Csodálkozó hebegését félbeszakította Goldberger. Teli torokból ordított. „Micsoda? Öltöző?? Maga lázít?? Még hogy öltöző?! Rendőőőr!!... Rendőőőőr!!"

„Jaj, istenem" — ébredt fel Módos bácsi. Arca, háta verejtékben fürdött. „Mi van?" — érdeklődött a konyhaajtóból Módos néni. „Szörnyűt álmodtam, mintha Goldberger lett volna megint az úr a Kelenföldi Textilkombinátban"

III.

Az olvasó most azt hiszi, Módos tanult az álomból és keményen felelősségrevonja Kokasnét a rendbontásért. Szo sincs erről. Ez éppen olyan álom, mint a történet középső szakasza. Módos megintí Kokasnét és figyelmezteti, „ha mégegyszer előfordul, pénzébe kerül".

A befejezéshez szükséges poént a kikészítő munkásnől szolgáltatták. Felmentek az igazgatóhoz, hogy késik a XIII-as szövő, és miattuk ők is szégyenben maradnak, lemaradnak a tervvel, „Csináljon rendet az igazgató".

Az igazgató rendet csinált. Úgy, ahogy Módos nem akart. Kereken 300 forint bírságra büntette a blokkmestert.

„Így legyen az ember jó!" — siránkozott Módos Kokasnénak. Sokáig azonban nem panaszkodhattak egymásnak, mert a szövőnők röpgyűlést tartottak és kiutasították a gyárból Kokasnét. Módos pedig ebből megtanulta, hogy akkor rossz egy művezető, amikor „jó" akar lenni.

ORDAS NÁNDOR

Dégi képeskönyv

Dégen lopta a napot a szegény ember elől gróf Festetich Sándor és méltóságos neje, egészen addig, amíg a Csutavágó Jánosok, — így nevezték a dégiek a nincsteleneket, — ki nem akolbólították őket Dégről és a történelemből.

A grófi család e sarja persze igyekezett kényelmessé tenni földi életét és nyolcvanszobás kastélyban morzsolgatta napjait, társbérletben a feleségével. Napirenden voltak azonban a veszekedések a helyszűke miatt. Egyszer aztán a gróf megunta a dolgot, fogta a kispárnáját, az inas vitte utána a fogkefét és átköltözött a kiskastélyba, — mert ilyen is volt, — ahol meghúzta magát egy-két-tíz szobában. A grófnő pedig felköltözött pesti palotájába. Így aztán „elfértek" a nyolcvan szobában.

Azokon a folyosókon, ahol régen csak a méltóságos úr hallgatta „kék vére" csörgedezését és netán egy szabványos házikísértet ijesztgette saját magát éjfelente, most gyerekek hancuroznak, futkároznak. Háromszáz görög gyerek lakik a kastélyban, köztük Gyosev Lambo is. Ezeknek a gyerekeknek a szüleit a görög „Festetichek" tették földönfutókká.

A kastély körül gyönyörű park. Itt sétáltak valaha a páváskodó grófkisasszonyok, és a grófkisasszonyt játszó pávák. A park óriási. Közepén van egy tó, abban egy sziget, azon egy pirostéglás, soktornyú ház, az úgynevezett hollandi-ház. Itt laktak a gróf hollandi tehenei és egy aggszűz grófleány, aki azonban nem mint tehén lakott ott, hanem mint grófnő. Szegénykének valamilyen nyavalyája volt és a tehenek által árasztott odőrrel próbálta kúrálni magát. Be is rendeztek számára az istálló mellett egy lakosztályt. Szél ellenében száz méterről is tudták, hogy jő a grófnő, mert akárcsak az ibolyát, őt is elárulta az illata.

Vajjon mit szólnak az öreg tölgyek ahhoz, hogy alattuk most már nem a totyakos Festetich végzi az emésztési sétát, hanem gyerekek fociznak, röplabdáznak és néha elpöfög egy-egy traktor, mivel a parkban épült egy gépállomás is.

A kastélyhoz tartozik egy kb. négyszázholdas erdő. Itt rémisztgették a monoklis kérlekalássanok a fácánokat, és ha valamelyik Festetich-fiókának üres lett a koronás pénztárcája, nosza eladtak párezer köbméter öregfát és újra ragyogott a grófi címer.

De megszűnt ez a rablógazdálkodás, mihelyt eltűnt a rabló. Az erdő most már a nép államáé és az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumához tartozik.

Tizenkétezer hold ura volt a gróf. Valaha sokkal több földje lehetett, de az ősök versengve elherdálták a vagyont, így maradt az utolsó Festetichnek vénségére „csak" tizenkétezer holdacskája. Ebből aztán úgy ahogy eléldegélt, számtalan tiszttartójával, ispánjával egyetemben és volt mit a tejbe aprítania.

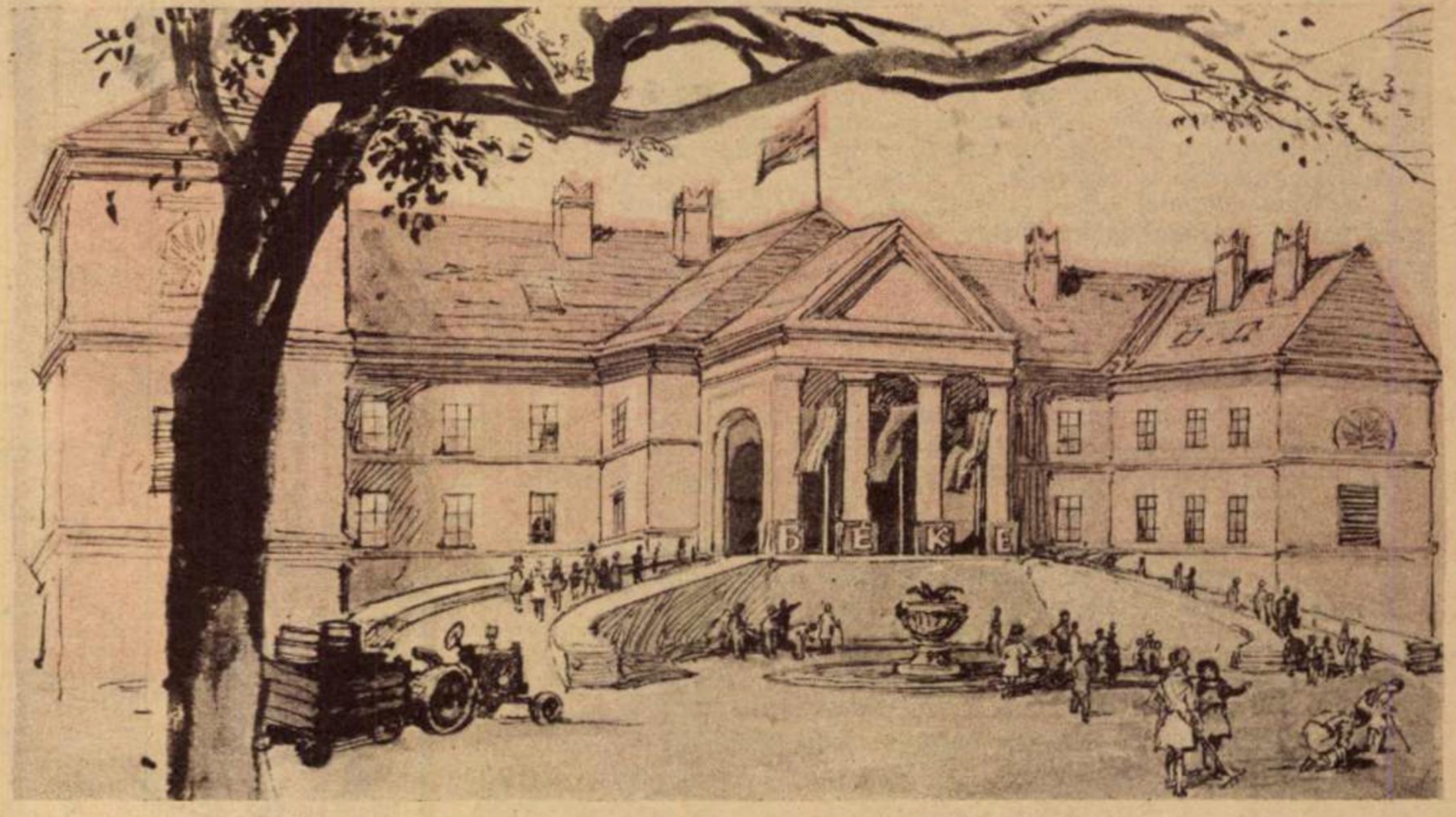
A Dég községhez tartozó földeken ma két termelőszövetkezet gazdálkodik: a „Búzakalász" és a „Hajnal", továbbá hétszáz újgazda.

Hogy el ne felejtsük, a gróf honatya is volt és néha eljárt a parlamentbe, pontosabban annak büfféjébe. Egy-egy felszólalásával sikerült kivívnia a közröhejt. Községéért semmit sem tett. Huszonkét évig ígérgette a dégieknek az óvodát, de abból se lett semmi. Községfejlesztési működése abban merült ki, hogy egy templomot építtetett, valószínűleg azért, hogy e jámbor tettéért jó zenekari ülést kapjon a mennyországban. Rendes országútja sem volt Dégnek, viszont saját repülőtérrel dicsekedhetett. Igaz, hogy ezt kizárólag a gróf használta, mivel a környéken csak neki volt repülőgépe.

Amit Festetich csak ígérgetett (mert ígérgetni semmibe sem került), azt mi megvalósítottuk: az ötéves tervben országút, mozi, kultúrterem épült és meglett a régen és hőn óhajtott óvoda is. Azonkívül kisvasutat és autóbuszjáratot kaptak a dégiek.

Erre is gondolnak a hajdani Csutavágó Jánosok, amikor választásra készülődnek.

(MIKES)

...fogta a kispárnáját, az inas vitte utána a fogkefét...

...akárcsak az ibolyát, őt is elárulta az illata.

Gyosev Lambo

Peters nincs megelégedve

Szabadlábra helyezték Hitler mérgesgáz-szakértőjét, akit néhány hónappal ezelőtt ítéltek el.

— Örül, Herr Peters?
— Hogy örülök-e? Ahhoz képest, hogy öt évre ítéltek, elég soká kellett ülnöm...

Aminek nem szabadna lennie

Igazgató: És még énrólam mondják, hogy nem érdekel a kritika!

Heti Krónika

AZ USA a ratifikációért cserébe felülvizsgálja a még szabadon nem bocsájtott náci háborús bűnösök ügyét. A készpénzjuttatás mellett ez a természetbeni juttatás...

JUIN francia tábornok, mint a nyugati lapok írják, szeretne Ridgway utóda lenni. Juin szándéka elé csak az gördít némi nehézséget, hogy Ridgway viszont nem akar Juin elődje lenni.

TÖMEGTÜNTETÉS volt Hamburgban az Amerikából visszaérkezett Adenauer ellen. Washingtonban nagyobb sikere volt a ratifikációnak, mint Nyugat-Németországban. Úgy látszik, angolul jobban kijön a poén...

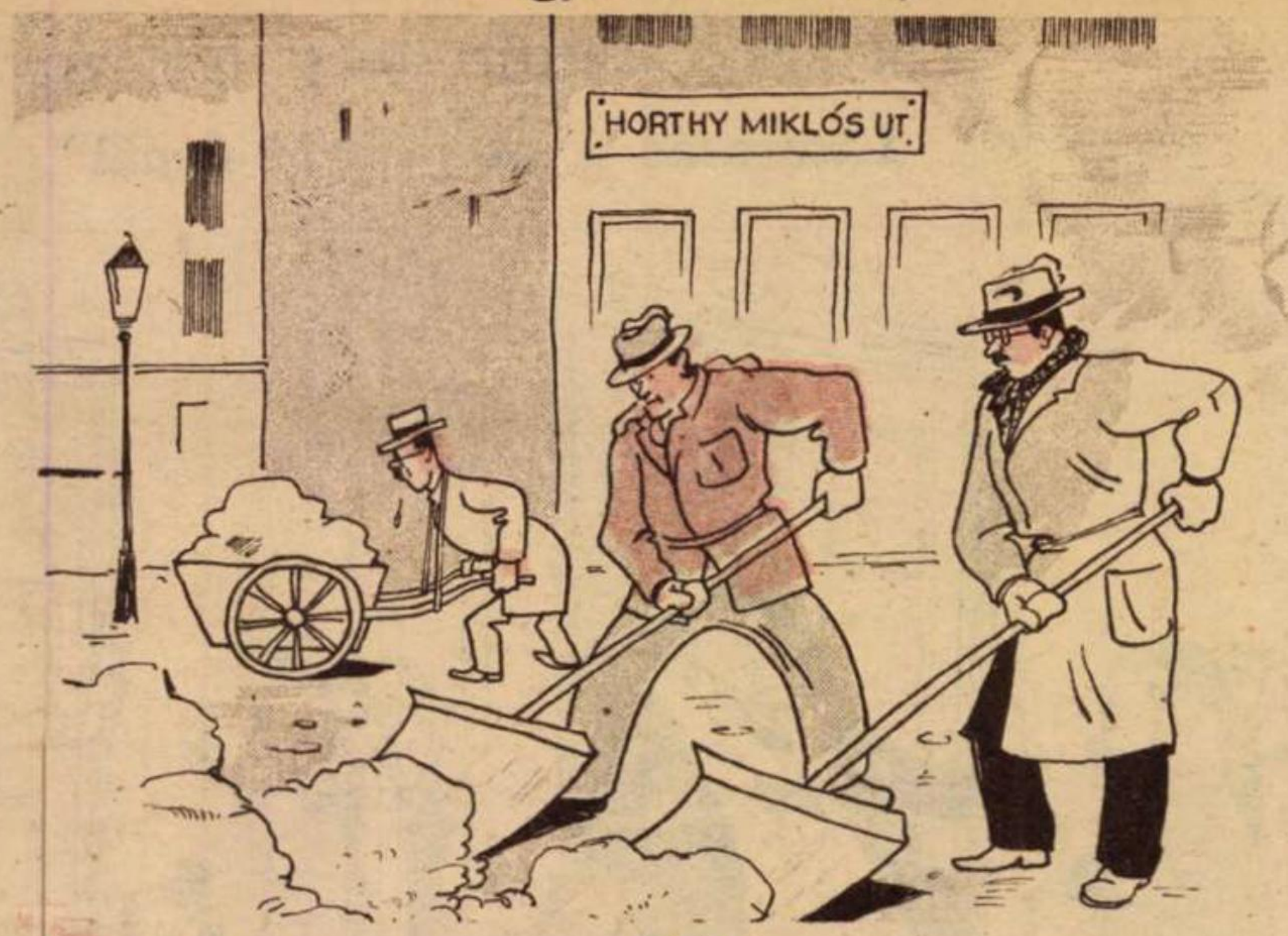
AZ ATLANTI SZÖVETSÉG tagállamainak a párizsi Chaillot-palotában tartott tanácskozásán a résztvevőknek a belépéshez nem kellett jegy. A jegy szerepe csak bent kezdődött, miután a tanácskozások az egyre fokozódó ellentétek jegyében folytak.

ADENAUER Ottawában tanácskozásokat folytatott a kanadai kormánnyal a katonai szolgálatra nem alkalmas nyugatnémetországi munkanélküliek Kanadába telepítéséről. Adenauernek az lenne a legkellemesebb, ha Nyugat-Németországnak nem lenne más lakossága, csak Adenauer és a náci Wehrmacht...

TITÓT a nyugati imperialisták elárasztják kölcsönökkel. „Kölcsönkenyér visszajár" — tartja a közmondás. Igenám, csakhogy Jugoszláviában csak kölcsön van, de kenyér nincs

WILSON, az Amerikai Egyesült Államok hadügyminisztere, nyugatnémetországi szemleútja során megszemlélte a Rajna völgyében a Loreley-sziklába beépített robbantó-kamrákat. Ahol Heine írt verset a Loreley tündérről, ott most Wilson ír jelentést a Loreley robbantókamráról..., Vajjon mit írna erről Heine?

A magyar mérnök útja

1933

1953

Dunavecsei illemtan

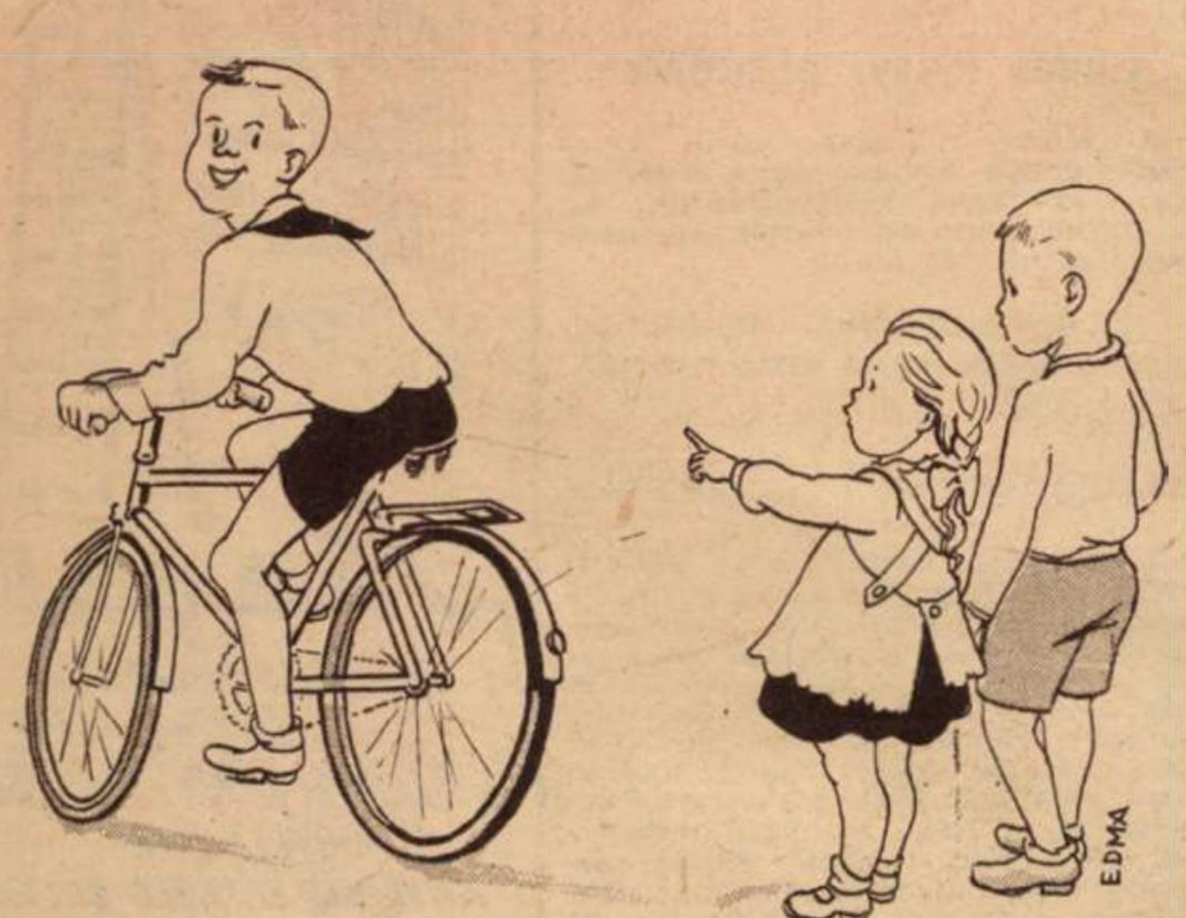
A dunavecsei kulákokat elszámoltató volt szolgabíró kezetcsókolt a kulákasszonynak, úgy kért elnézést a zavarásáért.

Kulákné: Ezt nagyon elrontották a Tanácsnál! Régebben virágot is **...zott...**

Miből van a bicikli?

A legjobb fémgyűjtők megkapták az első jutalmakat.

— Miből van a biciklid, Tibi?
— Húsz mázsa ócsavasból és két lyukas rézüstből.

Egy faliújság margójára

A faliújságtábla valóban ízléses és dekoratív volt: barnára pácolt fa; a keretekben üvegek, ezek mögé kellett a cikkeket helyezni. Már jónéhány hete meghozták az asztalostól, de sokan még nem is vették észre, mert ott állt elhagyottan, a műhely egyik sarkában. Az alapszervezet ugyan megbízta Pesti elvtársat, az egyik szakmunkást, hogy viselje gondját az új táblának, de Pesti elvtárs eddig nem ért rá. Dehát: ő a műhelybizottság titkára, a dekorációfelelős az egész üzemben, könyvtáros, emellett még néhány kisebb funkciója van. Nem csoda, hogy még a termelő munkára is igen kevés ideje marad. A napokban például az első negyedévi felajánlásokkal kapcsolatosan több röpgyűlést kellett tartania, a többtermelés, a minden perc kihasználásának fontosságáról. Hogyan jutott volna hozzá még a faliújság „megszervezéséhez" is? Igaz, Pesti elvtárs utasította segédjét, hogy szedje össze a faliújságcikkeket — a segéd körbe is járt, de például Pacolai elvtárs azt mondta, ő azért nem ír, mert már sok cikket írt, írjon más is.

Már-már úgy látszott, hogy a gyönyörű faliújságtábla örökre ottmarad a műhely sarkában, amikor egyik nap meglepő fordulat történt. Pesti elvtárs reggel nyolc óra tájban izgatottan robogott be a pártirodáról a műhelybe:

— Elvtárs — szólt izgatottan —, hagyjon most abba mindent, meg kell csinálni a faliújságot, mégpedig azonnal! Kijönnek a kerületi pártbizottságtól a faliújságokat ellenőrizni...

— Dehát — vágott közbe a segéd — nem írták meg a cikkeket...

— Majd én elintézem — mondta magabiztosan Pesti elvtárs. — Először is itt van papír és ceruza, maga megír két cikket. — Ezzel továbbsietett. A Dózsa György esztergályosbrigád vezetőjénél megtorpant.

— Maga mit csinál? Exportrendelés? Nem számít. Azonnal leülnek, megírják a faliújságcikket. Értsék meg — a kerülettől jönnek ki ellenőrizni...

Talán az egész műhelyt leállította volna, ha a műhelyfőnök közbe nem lép. Bolgár elvtárs karonfogta Pesti elvtársat és magyarázni kezdte, hogy ezt mégsem kellene munkaidőben csinálni, más módja is van a faliújságszerkesztésnek... Végül is abban állapodtak meg, hogy a Dózsa-brigád tagjain kívül nem bolygatnak meg senkit, viszont a műhelyfőnök is ír azonnal egy cikket...

S tizenegy órára meg is telt a faliújságtábla. Már nem a műhely sarkában állt, hanem díszhelyen, hogy a belépők rögtön láthassák. Pesti elvtárs elégedetten fújta ki magát:

— Na, most már jöhetnek. És most lássunk a napi munka után, mert mégis a termelés a legfontosabb!

A várt látogatók azonban nem jöttek. Pesti elvtárs segédje másnap reggel csalódottan meg is jegyezte:

— Kár volt az egész cirkuszért. Nem jöttek ki a kerületből.

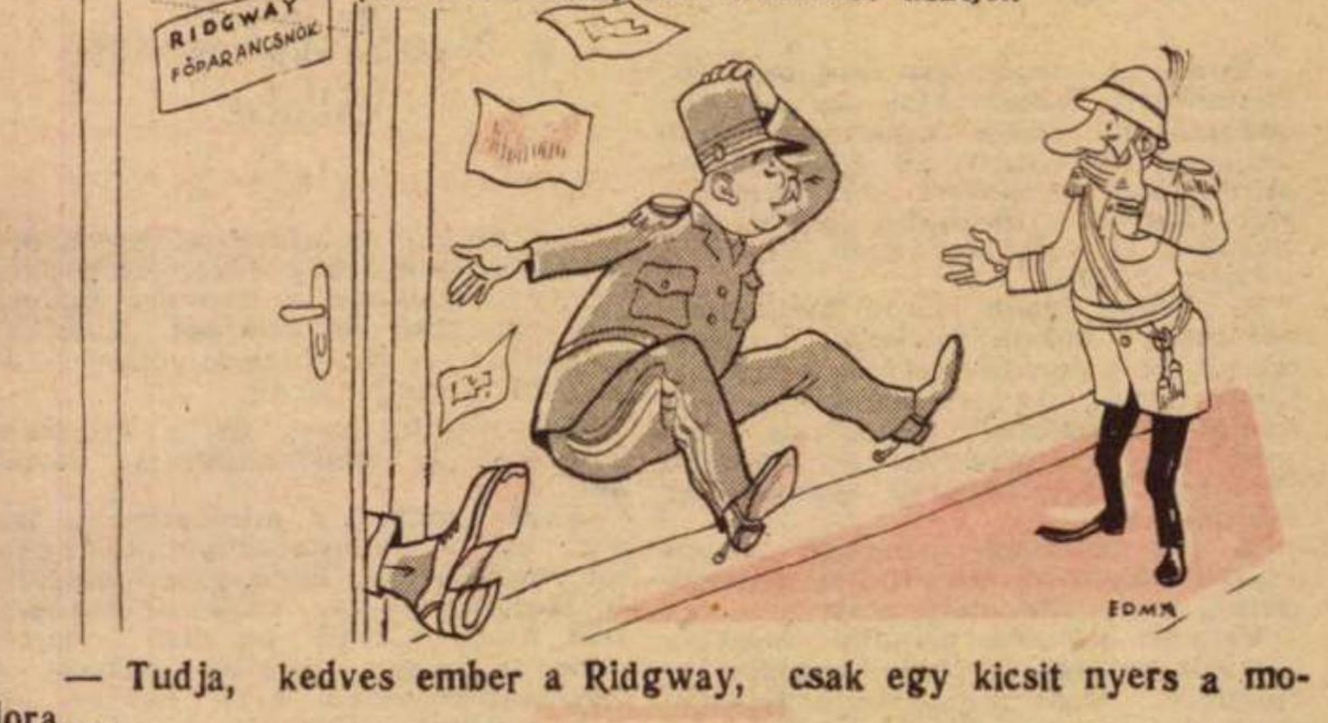
Pesti elvtárs végignézte a fiatalembert, megcsóválta a fejét, aztán szomorú, oktató hangon így szólt:

— Ejnye, elvtárs. Magának még sokat kell fejlődnie politikailag. Hát nem a kerületi pártbizottságnak csinálunk mi faliújságot! Maguknak csináljuk, kedves elvtárs, maguknak!

(földi)

Amint a mellékelt ábra mutatja

Ridgway modorára panaszkodnak az atlanti főparancsnokság nem amerikai tisztjei.

— Tudja, kedves ember a Ridgway, csak egy kicsit nyers a modora...

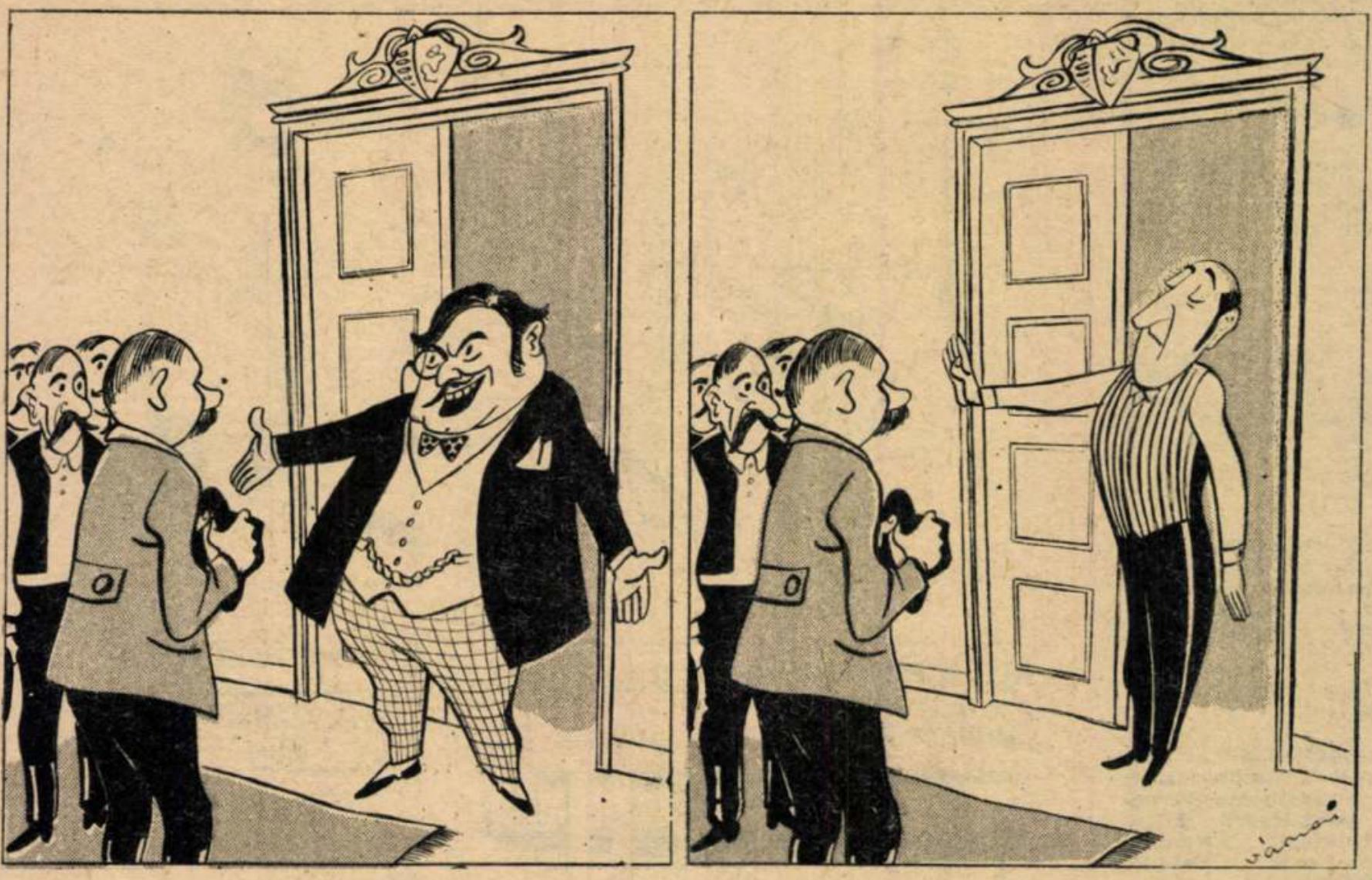
Amerikai vadászok Olaszországban

Amerikai: Mit akar?! Nem tudja, hogy San Rossaro a mi vadászterületünk?!
Olasz: De kérem, ez az én disznóm és ez a terület már nem tartozik San Rossarohoz!
Amerikai: Hát aztán? Egész Olaszország a mi vadászterületünk!

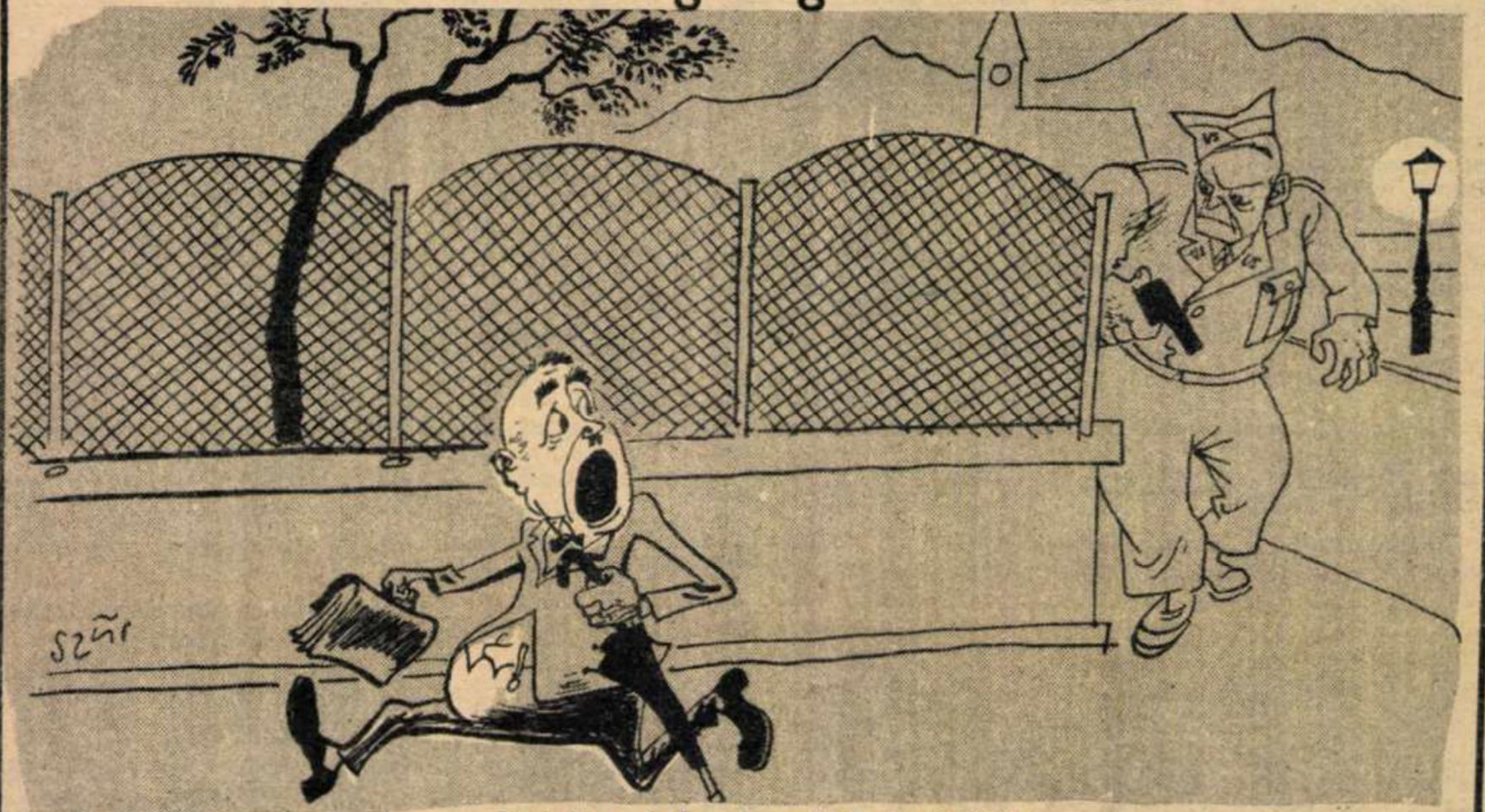
Tíz évvel ezelőtt még így volt

Látogatás a „képviselő úrnál"

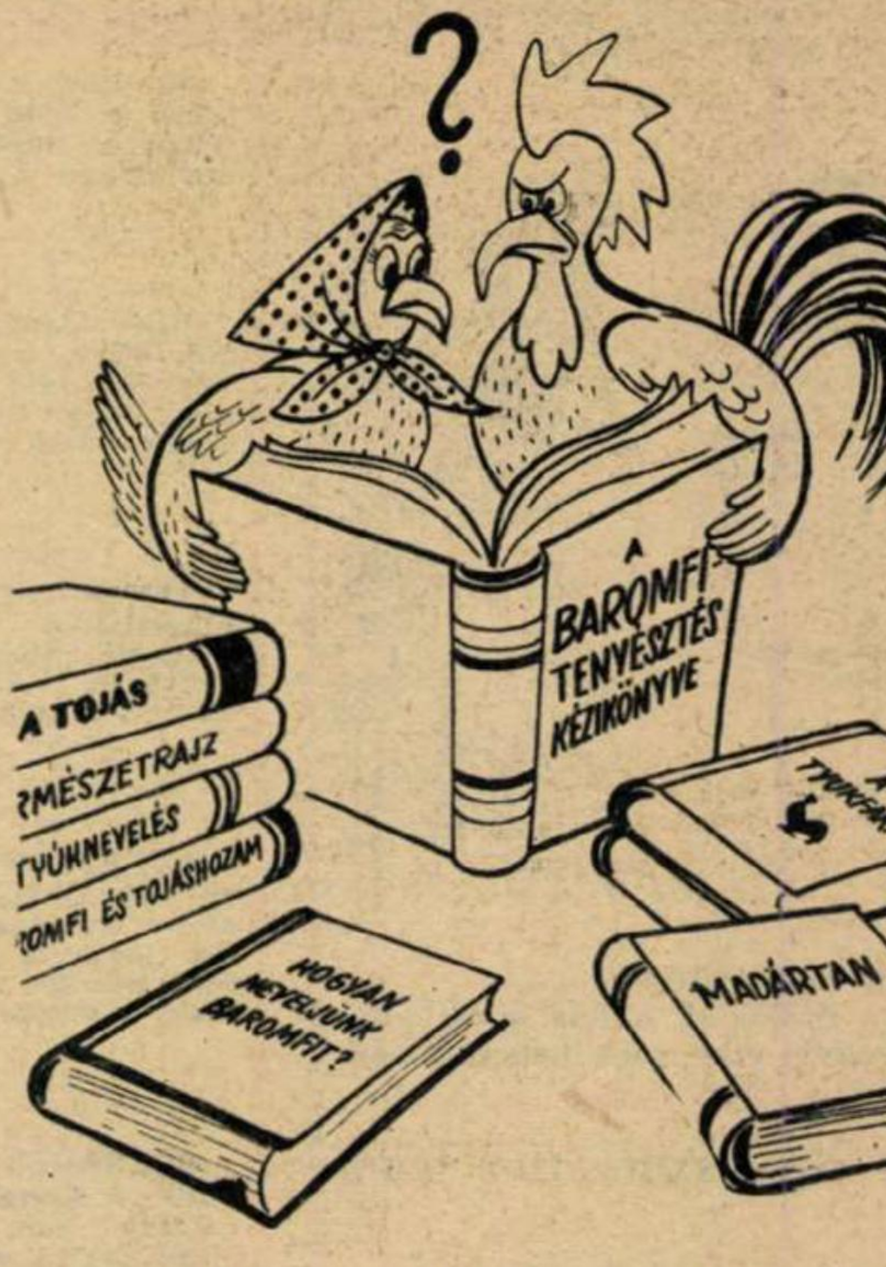
választás előtt — választás után

Amerikai segítség Ausztriának

Osztrák polgár: Amerikai! Segítsééég!

Egy kis tudományos kontroll

— Itt sincs... Végleg nem értem, honnan veszi a gazdám azokat a természetrajzi adatokat a tojási időszak szüneteiről, amelyeket a tojásbegyüjtőknek szokott mondani...

Ideológiai tisztázás

Nyugatnémet munkanélküli: Maga hogy lett munkanélküli?

Jugoszláv munkanélküli: Azt mondják nekem, hogy a decentralizált szocializmus miatt!

Nyugatnémet munkanélküli: Hát igen, én is az imperializmus miatt lettem munkanélküli...

Le a bürokráciával!

A legdrágább hely

Mint a „Csomagüzem Budapest 70" Postahivatal bábjátszást kedvelő dolgozója, az üzem bábcsoportjának tagjaival elmentem az Állami Bábszínházban rendezett „fesztivál"-ra. Már csak a legdrágább jegyet árusították, 12 forintos árban. Az első sorban ültünk.

A „Terülj táska" című bábjelenetből csak a bábuk fél fejét, a házak tetejét és a kordé elé fogott szamár füleit láttuk. Az érdekesebb jeleneteknél kénytelenek voltunk a „legjobb helyet" elhagyni és hátrább rohanni, hogy lássunk valamit az előadásból.

A jegyszedőnők azonban ebben megakadályoztak bennünket. Kijelentették, hogy állni nem szabad.

Valamit kellene csinálni, hogy a legjobb helyről is látni lehessen az előadást. Most megalakuló bábcsoportunk tagjai először voltak az Állami Bábszínházban. Azt remélték, hogy a fejlett bábcsoport munkájából tanulni fognak. De jól csak a szamár fülét látták...

A Postacsomagüzem dolgozói

Hol a bakancs?

1953 január végén az isaszegi Népboltban bakancsot vásároltam. Az egyik bakancs sarka nemsokára leesett, mire visszavittem az elárusítónak. Ez február 9-én történt. A Népbolt elküldte az Északpestmegyei Népbolt központjába. A pestmegyei Népbolt nyomban válaszolt. Közölték, hogy a bakancsot kivizsgálásra a RAGI-hoz küldik. Megjegyezték, hogy a kivizsgálás két-három hétbe telik.

Én az isaszegi harmadik típusú Vörös Csillag tszcs tagja vagyok. A bakancsra nagy szükségem van, mert a földeken dolgozom. Feleségem már kétszer Isaszegen járt a bakancs ügyében, de azóta még semmi hír sincs a sarkalásról. Pedig már sokszor két-három hét telt el azóta.

Palásti János
Isaszeg, Szent László-u. 17.

Még kétszer a Nyomtatványellátó Vállalat

I.

Az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériuma 1952 őszén elrendelte a gazdaságokban a kötelező bizonylati rendszer bevezetését. Nyomtatványokat a Nyomtatványellátó Vállalattól kellett kérni.

Azt hittük, hogy ez a rendszer megoldja az adatszolgáltatás kérdését.

Amit azonban a minisztérium tervez, azt a Nyomtatványellátó Vállalat meghiusítja. Erre a mi esetünk a legjobb példa. 1952 decemberében megrendeltük az első negyedévre szükséges nyomtatványokat. A Nyomtatványellátó csak január végén szállította le az igényelt nyomtatványok harmadrészét. Közölték, hogy ha többre van szükség, adjunk fel pótrendelést. A pótrendelést elküldtük és egyúttal a második negyedévre szükséges nyomtatványokat is megrendeltük.

A Nyomtatványellátó megtagadta a szállítást azzal, hogy pótmegrendelésünk „nem tervszerű". Joggal kérdezzük, hogy amikor csak a megrendelt nyomtatvány egyharmadát szállították trösztünknek, miért állítja a Nyomtatványellátó, hogy az általuk javasolt pótmegrendelés nem tervszerű.

Az Állami Gazdaságok keletdunántúli igazgatóságának közbelépésére ugyan a Nyomtatványellátó nemrégiben mégis szállított nyomtatványt, de ismét keveset kaptunk és nem olyat, amire szükségünk van.

Vegyék tudomásul a Nyomtatványellátó vezetői, hogy az Állami Gazdaságok kocái és tehenei nem hajlandók várni az elléssel, amíg a nyomtatvány megérkezik és hogy tervünket teljesíteni tudjuk, szükségünk van a termelés eredményeinek naponkénti feljegyzésére.

Sárközi Állami Gazdaság
Kasza Aurél, igazgató
Réti Béla, vez. könyvelő

II.

Felettes hatóságunk 1953 január 1-étől új nyomtatvány bevezetését rendelte el. A megrendelt mennyiség egyrészét megkaptuk azzal a megjegyzéssel, hogy további szükségletünket a Nyomtatványellátónál rendeljük meg. Idejében megrendeltük a nyomtatványokat, de nem kaptuk meg. Személyesen utaztunk Pestre és ott — ígéretet kaptunk. Később újabb sürgetésünkre szűkszavú értesítés jött: nyomtatvány nincs. Közben üres papirosokra házilag vonalaztuk a nyomtatványt, ami munkaidőnkből nagyon sokat elvett. Márciusban ugyan kaptunk egy kevés nyomtatványt, de ez csak csepp volt a tengerben. Igaz, ekkor határozottabb ígérethez is jutottunk: azt mondották, hogy egy héten belül megkapjuk az egész rendelést. Ezt az ígéretet sem tartották be.

Zöldi Ödön
Biharkeresztesi Állami Gazdaság

Miért bizalmas?

A vállalatok közötti érintkezésnek egyik formája, amikor a leveleket nem posta útján, hanem kézbesítővel, bizalmas jelzéssel küldik a másik vállalat részére.

Az lenne természetes, ha ezekben a bizalmas levelekben valóban bizalmas adatok lennének. Vannak azonban dolgozók, akik annyira félnek a felelősségtől, hogy minden levelet bizalmas jelzéssel látnak el.

Ennek egyik típikus példája a Magyar Optikai Művek által részünkre írt levél, amelyben egy 6 × 30-as látcső használati utasítását szigorúan titkos levélben írják meg.

Közönséges látcsőről van szó, amelyből sokezer darabot fogunk eladni és amely a világpiacon mindenki által adható és vehető. Egy ilyen cikknek a használati leírását szigorúan bizalmasan elküldeni — valóban iskolapéldája a bürokráciának.

Ha ez így megy tovább, akkor odáig juthatunk, hogy minden levelet szigorúan bizalmas titkos jelzéssel kézbesítővel küldenek és a bizalmas ügykezelés hálózatát háromszorosára kell majd emelni.

Elektroimpex
Vermes igazgatóhelyettes

Ne büntessék az uszodalátogatókat

Sok olyan dolgozó van, aki reggel, munkaidő előtt felkeresi a budapesti uszodákat és felfrissülve megy munkahelyére. Ezek a dolgozók április 14-én szomorúan vették tudomásul, hogy az eddigi bérletrendszer megszűnt, tehát drágább lett az uszoda és a jegyekért sorba kell állni.

Lehet, hogy az uszodabérletekkel visszaéléseket követtek el, de ezért nem azokat a dolgozókat kell büntetni, akik munka előtt uszodába járnak.

Adjanak ki továbbra is bérleteket a szakszervezetek, vállalatok, üzemek, vagy sportegyesületek útján a dolgozóknak. Akkor nem lesz visszaélés, nem kell sorbaállni reggel a munkaidő előtt, amikor minden perc fontos. És akkor nem kell többet fizetni az úszásért, mint eddig.

Katona Tibor
Magyar Kereskedelmi Kamara

Ludas Matyi elintézte

A „Méreg a mérleg körül" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy az ügyet kivizsgáltattuk. Az áruda vezetőjét áthelyezték és ellene fegyelmi eljárás indult.

Belkereskedelmi Minisztérium
Korda Lajos osztályvezető

Az érdekeltek hozzászólnak

A Börzsönyi Ásványbánya Vállalat panaszolta, hogy „Misa" nevű lova részére 1952 szeptember 30-án igényelt 12 mázsa rétiszénából csak ez év márciusában kapott 100 kilót. Szerintünk „Misá"-nak nincs oka panaszra, mert a vállalat 1952 augusztusában annyi szénát kapott, hogy az újabb kiutalást visszautasították azzal, hogy a kiutalt mennyiség 1953 első felének végéig elegendő lesz. Ilyen levél után nem tudjuk, miért kopott fel 21 nappal később Misa álla.

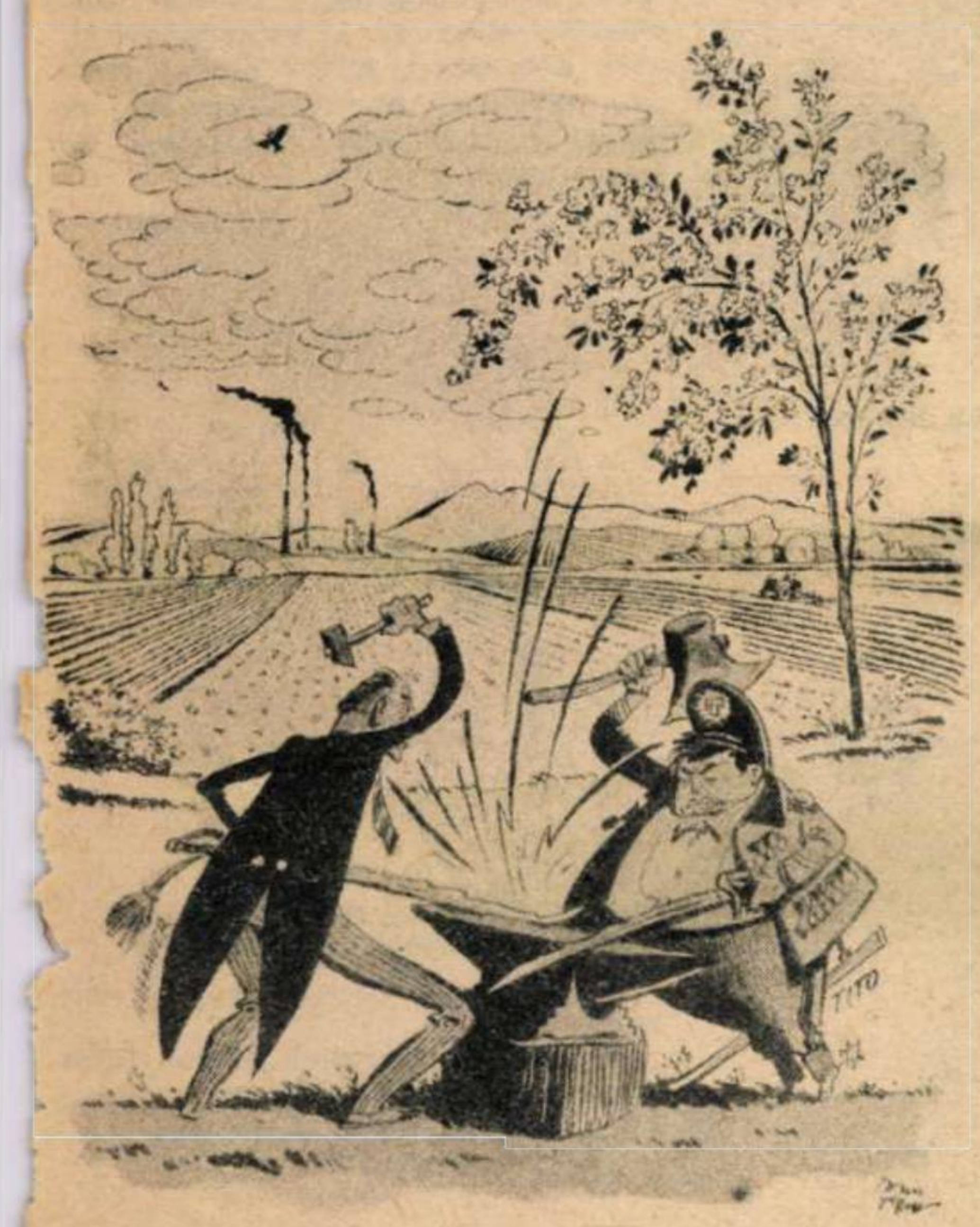
Terményforgalmi Egyesülés

Nyugatról kölcsönökkel támogatják Tito agresszív törekvéseit

Tito: Ez az én internacionalizmusom!

Tavaszi csendháborítók

Miért felelős a felelős?

Mikor a munkából hazaértem, Katalin leányom a szokott üdvrivalgással fogadott. Katalin 6 éves és első elemibe jár. Reggel nem találkozunk, mert amikor én elindulok hazulról, Katalin még alszik.

Alighogy levettem a kabátom, elkezdte véget nem érő történeteit az ötösökről, négyesekről, Jutkákról és Lacikról, a tancsiról, a pajtáscsaládról és így tovább, és így tovább. Közben az állólámpa fényénél mintha sötét árnyékokat láttam volna a fülén.

— Micsoda foltok vannak a füleden? — kérdeztem.

— Oh, semmi, csak lebarnította a nap — felelte Kati azonnal és gondolkozás nélkül, amiből nyilvánvaló volt, hogy ennek a kérdésnek a megválaszolásában idők folyamán bizonyos gyakorlatra tett szert. Mindössze azt felejtette el Kati, hogy a nap akkor már vagy két hete ki sem bújt a felhők mögül, de ha kibújt volna is, sem érhette volna a fülét, mert Kati kendőt köt a fejére, ami a fülét is teljesen eltakarja.

— Mutasd csak! — Kati közelebb lépett. — Egész répaföld van a füleden! — mondtam felháborodva.

Katinak nagyon tetszett a hasonlat.

— Ekkora répák fognak teremni rajta! — kiáltotta ragyogó arccal és kitárta a karját, hogy megmutassa, mekkora répákról van szó. Mintegy félméteres répákat óhajtott termelni. — Meg kukorica is, meg saláta.

Láttam, hogy a direkt módszerrel nem megyek semmire. Pedagógiai trükkhöz folyamodtam.

— Mosakodtál ma reggel? — kérdeztem ártatlanul.

— Hogyne, hogyne! — válaszolt Kati még ártatlanabbul.

— Hol mosakodtál?

— A fürdőszobában.

— Nem azt kérdeztem! — szóltam szigorú hangon. — A nyakadat megmostad?

— Hogyne! És az arcomat is, meg a kezemet, meg a karomat.

— És a füledet? — kérdeztem ravaszul. De minden ravaszságom feleslegessé vált, mert Kati őszintén és magabiztosan így válaszolt:

— Azt nem mostam meg.

— És miért nem?

— Mert a nagymama reggel bejött és azt mondta, hogy hűvös van odakünn és én azt gondoltam, hogyha megmosom a fülemet, esetleg elfelejtem megtörülni és akkor a fülem majd megfázik az utcán.

Ezzel a tiszta lelkiismerettel szemben teljesen tehetetlen voltam. Visszatértem a legócskább szülői érvhez:

— Mondd, nem szégyelsz iskolába menni ilyen retkes fülekkel?

A „retkes" szó megnevettette Katit. De szégyenkezésről szó sem volt.

— És az iskolában nem nézik meg, hogy tiszta-e a fületek?

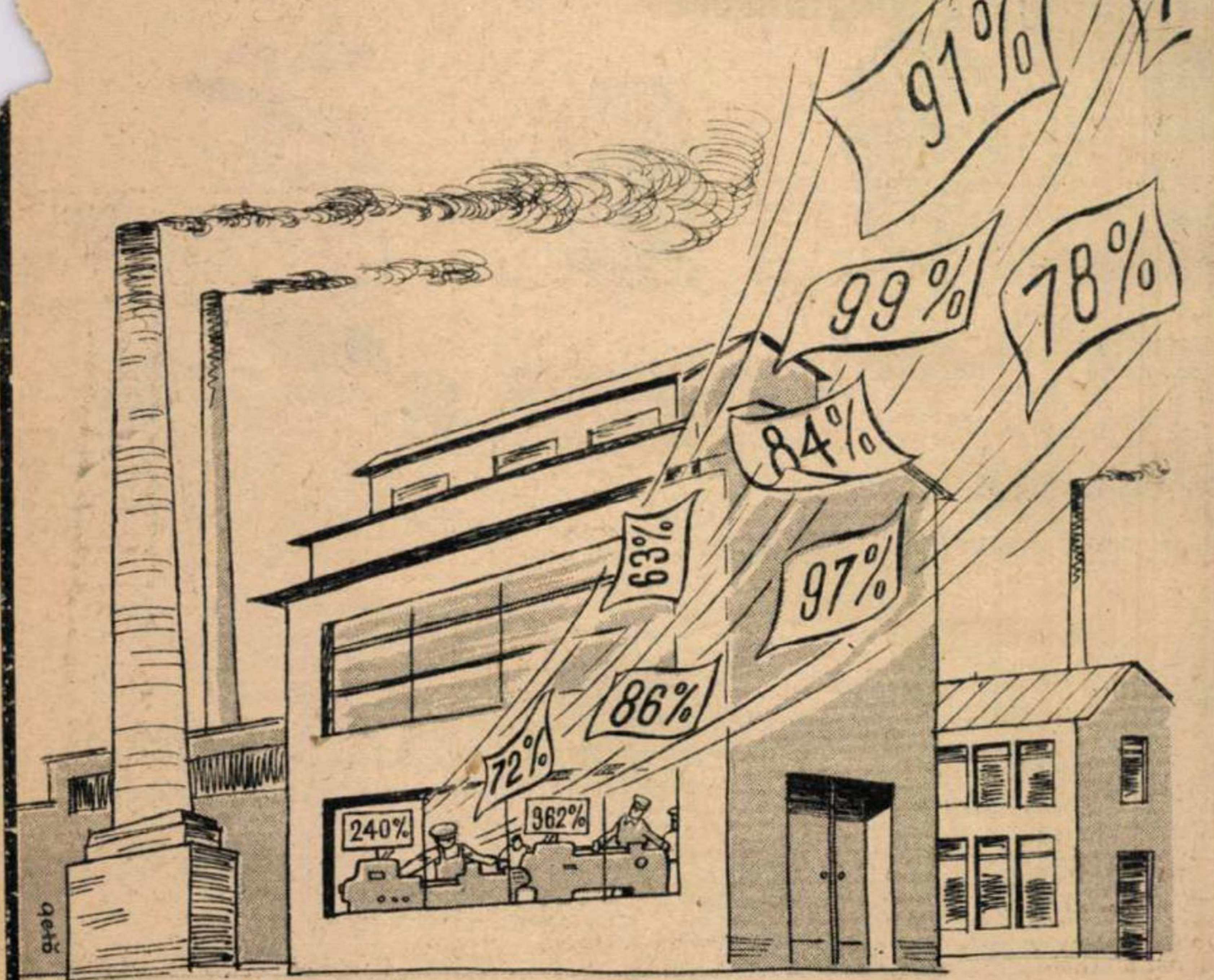
Kati fölényesen legyintett.

— Már hogyne néznék. Én nézem meg. Mindenkiét megnézem. Csak az enyémet nem nézi meg senki. Ugyanis én vagyok a tisztasági-felelős.

Ilyesmi a felnőttek körében nem történik meg soha.

Rayman Katalin

Választási békeverseny

A minden norma alatti teljesítményt elsöprő lendület.

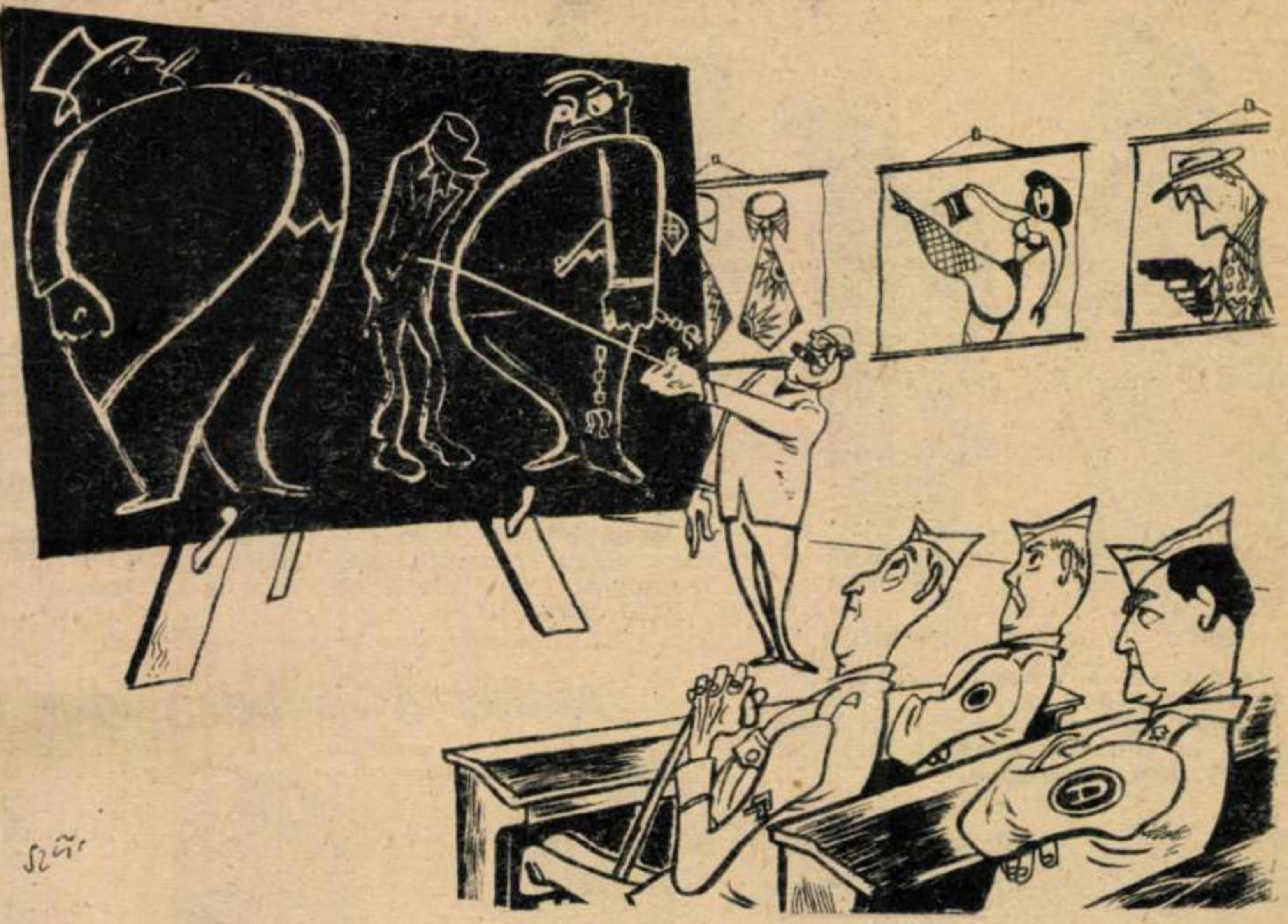
Kékhasú garancia 1925-ben

Csendőrtiszt a képviselőjelölthöz: Garantálom, hogy méltóságod képviselő lesz. Itt a kezem!

Szemléltető ábra

(Az Észak-Koreából hazatért amerikai katonákat visszaszoktatják az amerikai életformához.)

Visszaszoktató: Látják, ez itt a tőkés és ez itt a munkanélküli. És ha ez a kettő nem tetszene maguknak, akkor majd a harmadikat is megismerik. Az az FBI...

Kész KONCERT!

Nem ment elég jól a koncert-rendezés.
A madarak összefogtak egyszer és
Szerveztek egy Irodát, mely egyedül
Rendez mindent. (Remélték, hogy remekül.)
No, kérvényt írt a Holló-szakszervezet:
„Műsor kéne. Benne 8—10 szám lehet.
Az Iroda küldjön príma sztárokat,
Mert a Holló fizet, ámde válogat!
Énekszámot Csalogánytól kívánnak.
Rigó jöjjön táncosszámnak, vidámnak.
Konferálni megfelel a Cszike."...
Ígéretet kaptak mindre izibe.
Mikor aztán jött az est, az ünnepi:
Az Iroda nem a Rigót küldte ki!
Küldött csak egy incifinci Verebet,
Aki már a lámpaláztól berekedt.
A Csalogány helyett jött a Tyúkanyó,
Kárálása gyenge, úgyis tudható,
Hat éve is van már annak, avagy hét,
Hogy valahogy kivágta a magas Cét.
Konferálni jött egy Varjú, fekete.
Gyászos viccen hahotázni lehet-e?
A Hollókban lobot vetett a harag.
— Álljunk bosszút! — mondták a bősz madarak.
Nosza, mentek, elhozták az Irodát.
Hallgassa csak meg a műsort, amit ád!
Ülje végig, fizesse meg, vegye be!
S élvezettől álljon félre a begye!
Hej, azóta az Iroda egyebet
Nem ígér, csak annyit, amit megtehet.
Nincs azóta se csalás, se ámítás.
S Istók uccse, beválik a számítás.
A Hollók is elfeledik a multat...

E példából az ember is tanulhat!
Ki koncertet rendez bármely idényben:
Nagy sztárokat óvatosan ígérjen.
Előbb legyen műsor, aztán a plakát!
S ne változzék a Csalogány Tyúkra át!

K. TÓTH LENKE

Ludas Matyi a BÉKÉSCSABAI Ludas Matyinál

Ellátogattunk Békéscsabára, mert azt hallottuk, hogy a csabaiak „Ludas Matyi" falitáblákon karikatúrákkal, vidám írásokkal harcolnak a termelés, a fejlődés érdekében a hibák, nehézségek ellen. Csabai kistestvérünket valóban megtaláltuk a Járási Tanáccsal szemben. Nincs nyolc oldala, csak kettő, nem adják ki negyedmillió példányban, csak egyben, de neki is van libája és az ugyanolyan dühösen csipkedi az ellenséget, mint a mienk.

Rokoni látogatásunk csabai kisöcsénknek szólt, de hogy a kiterjedt családban sértődés ne essék, az orosházi, sarkadi, kőröstarcsai, gyulai, csorvási Ludasokról is meg kell emlékeznünk. Sőt, a szarvasi Ludas Matyit is üdvözöljük, bár ő még csecsemő, — néhány napja született. Éljenek közszeretetben, vidáman!

A Ludas Matyik részt vesznek a választási harcban. Bemutatják az eredményeket és rámutatnak a hibákra, amelyek az eredményeket késleltetik. A csabai Ludas-táblát sokezren olvassák, sokezren nevetnek rajta és nevetés közben megtanulják becsülni a barátot, gyűlölni az ellenséget. A harchoz éles hangot kívánunk a Matyiknak, éles csőrt a ludaknak! Jaj annak, akit libánk csőre elér, jaj annak, akire megharagszunk! Ludas Matyi minden rosszat háromszor fizet vissza!

Most pedig, hogy bemutattuk a családot, átadjuk a szót a gyerekeknek. Hadd mutassák meg, mit tudnak!

Pázsa János elvtárs, a „Ludas Matyi" Faliújság-szerkesztője látható itt fent. E héten az országban mindenütt látható, ahová eljut a Ludas Matyi, de Békéscsabán mindenkor mindenütt látható. Hol fényképezőgépével, hol rajzolóival, hol egészen egyedül, de mindig harcra és segítésre készen, ahol valami hibát fedez fel, vagy bajt talál. Hiba akad elég és a baj se ritkaság. Pázsa elvtárs és a kis „Ludas Matyi" részére unásig szállítják a hibákat a kulákok, feketézők, jampecek, iszákosok, munkakerülők.

De a csabai „Ludas" a dicséretről, a jutalmazásról sem feledkezik meg. Örömhír is akad bőven. Ha egy új tag lép a termelőcsoportba, ha valaki túlteljesíti a vállalását, ha felépül egy új ház, ha új gyárat helyeznek üzembe, arról örömmel emlékezik meg a „Ludas Matyi".

És a békéscsabaiak együtt örülnek kedves faliújságjukkal, ha az örül; együtt szállnak vele harcba, ha a bajokról ad hírt; együtt győzik le a nehézségeket, s, ha együtt célozzák meg a hibákat, a bírálat biztosan telibe talál.

A békéscsabaiak „Ludas Matyijának" példáját más városokban, falvakban új, meg új „Ludas Matyik" követik majd, s ha keményen harcolnak a fegyelmezetlenség, a lemaradás, a kuporgatás, a befurakodott ellenség ellen és a választások sikere érdekében, akkor méltók lesznek nevükre, méltók lesznek az egész magyar nép szeretetére és bizalmára.

(Országh)

VÁLASZTÁS ELŐTT

— Ember, ha hasonfekve lustálkodsz dologidőben, ezt választod!

SAJNOS, MÉG ILYENEK IS VANNAK

Székely Lajos: Drága Katóka, maga olyan klasszul táncol, hogy földet sem ér a lába. Bálkirálynő lehetne Amerikában.

Szentkuti Katalin: De maga is angyali, drágám! Szédületesen gyors a mozgása, mint egy igazi jampi.

AZ ÓVATOS KULÁK

Zahorán János: Anyjuk, csak teregesd a ruhát, amíg eldugom a búzát.

EZ TÖRTÉNT A CSABA-SZÁLLÓBAN EGY ÉRDEKES MÉRKŐZÉS UTÁN...

...ahol a pincérek mind nagy futballdrukkerek.

KI PÉNZÉT A NÉPNEK ADJA, SOKSZOROSAN VISSZAKAPJA

Ludas Matyi: Hova, hova, jó pajtások?

Kötvények: Megyünk Bobos Róza gazdánkhoz. Nagy örömet viszünk neki, ötezer forintot ajándékba.

AHOL A JOBBKÉZ NEM TUDJA, MIT CSINÁL A BAL

A Kossuth-tsz dolgozói: Hé, brigádvezető! Melyik táblára megy szántani? Hadd tudjuk mi is!

Traktoros: Oda, ahova én akarok! Különben is, mi közük hozzá?...

EGY SELEJTKÉSZÍTŐ LIDÉRCÁLMA..

...aki a Barneválnál rosszul kopaszt.

FONTOS A JÓ LELKIISMERET

Kovács János: Nyugodt vagyok, befizettem az adómat.

Farkas András: Bezzeg én nem merek az emberekre nézni, mert az adómat nem rendeztem.

AKIK DICSÉRETET ÉRDEMELNEK

Ludas Matyi: Üdvözlöm a Vörös Október tsz tagjait, akik elsőnek vetették el a búzát. Reméljük, elsőnek is aratnak majd!

Akiket a csabai Ludas Matyi faliújság megdícsért

GYEBNÁR JÁNOSNÉ tízgépes szövő és jelvényes sztahanovista

URBÁN ZS. JÁNOS az István-malom kiváló dolgozója

TALABÉR FERENCNÉ kiváló gyapotfeldolgozó

Dr. SONKOLY KÁLMÁN, a közkórház kiváló orvosa

KOLAROVSZKI PÁL a beadásban élenjár

Emlék

melyet a Ludas Matyi hagyott Békéscsabán, kistestvérénél

— Budapestről jöttem hozzád,
S ma egész nap ámulok:
Tőlem tanultál, de látom, —
Ma tőled én tanulok.

Bátran harcolsz, s jó a harcod,
Kistestvérem, csabai, —
Ha mi ketten egyet szólunk,
Megbánja ám valaki!

Most jönnek a választások,
Harcba viccek hadai!
Előre a győzelemért,
Kistestvérünk, Csabai!

Akiket mi dícsérünk meg, mert kiválóan szerkesztik a „Ludas Matyi" faliújságot

Békéscsabán a Faliújság körül karikatúra-szakkör alakult. Vezetője Nyiri Sándor gimnáziumi tanár. Bemutatjuk őket. Balról jobbra az első Nyiri Sándor („Torász"), mellette a második mindjárt Ezüst György („Fényes"), a harmadik Várnai László („Kaján"), majd Sárga Antal („ga") következik, míg a sort a 15 éves Fajó János zárja be.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda U. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000